

הספרייה

בוליווד פוגשת את ג'יין אוסטן –

בסן פרנסיסקו!

NPR

"כישרון ייחודי ועמוק,

סונאלי דב תופסת את הקוראת בליבה."

קריסטן היניס, סופרת רב המכר "אם כבר מדברים על זה."

גאווה,
בלעה קצווחה
וטלחים *
אחרים *

סונאלי דב

סונאלי דב

גאווה, דעה קדומה וטעמים אחרים

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

סונאלי דב
גאוה, דעה קדומה וטעמים אחרים

SONALI DEV
PRIDE, PREJUDICE, AND OTHER FLAVORS

Pride Prejudice And other Flavors by Sonali Dev. Copyright © 2019 by Sonali Dev.
Published by arrangement with William Moorrow Paperbacks, as imprint of
HarperCollins Publishers.

עורכות ראשיות: גלי אבני וורד רווה-שמואל
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: ורד בן-דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-44-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לרוהיט

אימא ואבא (ופול וטאארה) צדקו אחרי ככלות הכול:
בסוף מה שיישאר לנו תמיד הוא זה את זה.
תודה שהיית לי כזאת אחות, אחי היקר.
לא הייתי יכולה להיות אני בלעדיך.

תודות

כשאוהבים ספר כפי שאני אוהבת את אהבה ודעה קדומה מאת ג'יין אוסטן, חלקים קטנים ממנו מחלחלים תמיד לתוך עבודתך. כך שראשית, אני מודה בכל ליבי למיס אוסטן על שנטעה בי את הרצון לספר סיפורים על האופן שבו האהבה חזקה יותר מחילוקי הדעות ומהנורמות של העולם שאנחנו חיים בו. אתחיל בכך שאזהיר אתכם, קוראים יקרים, שסיפורם של טרישה ודי ג'יי מבוסס בצורה חופשית בלבד על נושאים שמיס אוסטן חקרה בחריצות ובמיומנות כה רבות. כאן לא תמצאו בנות שיש להשיא. תגלו שעליכם לנווט בין דינמיקות לא מאוזנות של כוח ודעות קדומות. ואני מודה לכם בכל ליבי על כך שאתם נכנסים להרפתקה הזו איתי בראש פתוח.

כמו כל הסיפורים, גם הסיפור הזה התחיל את דרכו כבליל של רעיונות. לא הייתי מצליחה להתיר את הפלונטר הזה ללא עזרתם של שני העורכים שלי. תודה לכם, פריאנקה קרישנן, על שראית את הסיפור מתחת לפני השטח ועזרת לי לחלץ אותו, ולך טסה וודוורד, שאחזת בידי בנדיבות כזו ועזרת לי לשכלל את הסיפור לכדי יופי שכזה. ואם מדברים על יופי, המנהל וכל מחלקת האומנות ב־William Morrow הצליחו להפוך את רוחו של הספר לכריכה אומנותית, ותודתי להם. תודתי נתונה גם לכל הצוות ב־William Morrow, שפעלו במיומנות, מסירות וחום. בעיקר לך, פמלה ג'פי, את פשוט מתנה.

תהליך הכתיבה שלי נשען ביסודו על הקוראות המדהימות שלי,

שאיזנו במיומנות רבה את התלהבותן מהסיפורים שלי ואת הביקורת הנוקבת עליהם. אני אסירת תודה לכן, ג'ואנה שופ, פייפר היוגולי, גיילין אלמיידה, רובין ברדפורד, קלפאנה ת'את, אמילי רדינגטון מודאק, רובין סקיילר, תמר ביהרי והת'ר מרשל. תודה מיוחדת לקריסטן היגינס, ברברה או'ניל ודיימון סווייד על התובנות שלהן שהיו ברמה אחרת; להוריי שקוראים ואוהבים כל מה שאני כותבת; לקווי סינג ורשמה ננג'פה, למען יתרון האנגליות שלהם – היה כף מיוחד לכתוב את די ג'יי ואמה מפני שאני מכירה את שניכם; ולד"ר נישטה קות'ארי, שבנדיבות גדולה כבשה את מבוכתה לנוכח שאלותיי (והפנטזיות שלי) בנושאי רפואה. רבים מנושאי הרפואה העולים בספר זה הם בגדר כדיון, אבל גרעין האמת שעליו הם נשענים, נבנה הודות לגאונות המטורפת שלה.

ואחרון חביב, תודתי הגדולה ביותר לאהבות חיי: מנוג', מיהיר ואניקה, על הנסיעה הבלתי נשכחת לסאות'הול – שיכורים לאור יום, מחמיצים תחנות אוטובוס, מטיילים בבזארים עמוסים בתכשיטים נוצצים. הבטחתי לכם שזה מחקר לצורך כתיבת ספר, ותראו, לא שיקרתי!

פרק 1

לד"ר טרישה ראג'ה היו הרבה תהיות בנוגע לעולם, אבל אף פעם לא קרה לה מקרה שבו לא ידעה איך לבצע את עבודתה. לומר לחולת סרטן שהגידול שלה אינו קטלני היה אמור להיות הדבר הקל ביותר, אבל לטרישה לא היה מושג איך היא הולכת לעשות את זה. איך לעזאזל אפשר להגיד לאומנית שהיא עומדת להתעוור?

טרישה עמדה קפואה במסדרון המחלקה לניתוחי מוח בסטנפורד, בוהה במסדרון המוביל לחדרה של המטופלת שלה. אבל במקום לראות את הרצפה האפורה ואת הקירות המכוסים בעבודות של אומנים מקומיים, עלו בזיכרונה קשתות שיש מעוטרות בטווסים משובצים אבני ברקת ותכלת. ניחוח של אלגום עתיק יומין ואוקיינוס מלוח הציף את ריאותיה, מחליף את העקצוץ הקל של חומרי החיטוי. זה לא היה הזמן להתבוסס בזיכרונות, אבל טרישה נזקקה למשהו שיעגן אותה לקרקע המציאות ושום דבר לא עשה זאת טוב כמו בית הוריה, המרוחק ממנה אלפי קילומטרים. היא חיבקה את עצמה, וכשהידקה את זרועותיה סביב גופה, כאילו נאחזה בכל כוחה בזיכרונותיה ונצמדה אליהם. הסאגר מהאל, כפי שנקרא בסנסקריט ארמון האוקיינוס על שלוש מאות חדריו המשקיפים אל הים הערבי, היה מקום מושבם של אבותיה של טרישה, אשר ממנו משלו בממלכת סריפורה במערב הודו במשך למעלה ממאתיים שנה, עד הכיבוש הבריטי.

המלכים הלוחמים לבית ראג'ה הצליחו אומנם להדוף את הפולשים מהאימפריה המוגולית בשדה הקרב, אבל לטרישה היה קשה לתעל את התעוזה שלהם. ברגע זה, היא התחברה יותר לאופן שבו האירופאים הביסו את אבותיה, באמצעות שיטות סחר מתוחכמות ואלימות, מתוך מטרה להסתגל להודו ולגזול את אדמתם של אבותיה. בשל עיוות היסטורי בלתי מוסבר, שליטי הממלכות הרבות המרכיבות את הודו המודרנית – ובהם גם מלכי ראג'ה – איבדו את ריבונותם והפכו, בעל כורחם, למלכים נטולי סמכות המשלמים מיסים לאימפריה הבריטית. בתמורה לנאמנות הנרצעת והשקטה, המהרג'ה השמונה-עשר, אחד מאבות אבותיה של טרישה, המרוחק ממנה שישה דורות, הורשה להחזיק בתוארו ובכיתו האהוב ובכל הנכסים המלכותיים הנלווים לתואר זה. וכך, הוא היה האיש שטרישה הייתה צריכה להודות לו על שבילתה בסריפורה את כל הקיצים של ילדותה.

אימה של טרישה התעקשה שילדיה האמריקנים יישארו מחוברים למורשת ההודית המלכותית שלהם. זו הייתה דרכה להיאחז בבית שעליו ויתרה כאשר נישאה לאביהם והיגרה לאמריקה. אביה של טרישה, מצידו, נעתר לכך כל עוד המורשת שלהם לא פגעה בקליטתם בארץ החדשה. מבחינת הוד מעלתו שרי הארי ראג'ה – או "הוד מעלתו", כפי שנהגו הילדים לכנותו מאחורי גבו – השושלת המלכותית שלהם הייתה העבר שלהם, זו הייתה היסטוריה. זהותם כילידי קליפורניה הייתה העתיד שלהם; זו הייתה ההיסטוריה שציפה שיקיימו.

מבחינתה של טרישה, מקצוע הרפואה היה המקום שבו שתי הזהויות שלה הצטלבו, ממש כפי ששני עצבי הראייה חוצים זה את זה בתצלובת הראייה – הנקודה החלולה במוח שבה באופן טרגי ממוקם הגידול של החולה שלה. ופירוש הדבר הוא שאמה קיין תאבד את הראייה בשתי עיניה כשטרישה תבצע את הניתוח להצלת חייה. בחמש השנים שחלפו מאז החלה לנתח, זו תהיה הפעם הראשונה שבה אחד החולים שלה יתעורר. האירוניה הייתה אכזרית.

בשנה שבה מלאו לטרישה שלוש-עשרה, משפחתה הייתה בכיקור

הקיץ השנתי הקבוע בסריפורה. כדרכו, הוד מעלתו בילה את מרבית הבקרים בביקור בארגוני צדקה מלכותיים רבים. הפרויקט האהוב עליו היה בית יתומים לעיוורים שאביו בנה זמן קצר לפני מותו.

טרישה הייתה היחידה מבין הילדים שביקש שתתלווה אליו בביקורו בבית היתומים באותו יום. פינוק נדיר, והיא נהנתה להטיח אותו בפרצופיהם. בעדינות, כמוכן. היה מצופה מילדי משפחת ראג'ה לנהוג באיפוק בכל דבר ועניין, והתעמרויות הדדיות לא היו חלק ממערך הציפיות.

כבואם לבית היתומים, צעדה טרישה בעקבות אביה במעלה מדרגות הבטון האפורות, והמנהלת הציגה אותם בפני הילדים שהועמדו בשורה ארוכה לאורך המסדרון, לבושים במדי בית הספר הלבנים והכחולים שלהם. אחת הבנות, שהייתה בגילה של טרישה פחות או יותר, ניגשה אליה. היא הרימה את ידה ונגעה בפניה של טרישה, שרטטה באצבעותיה את גבותיה מעל למשקפיה, את לחייה ואת סנטרה. מְידה עלה ניחוח צבע – משהו כימי המעורב בריח אדמה; מגעה היה לח וצונן.

"את יפה," היא לחשה בחיוך שהגיע באורח פלא לעיניה, שם אישונה היו מצועפים בשכבה לבנה שקופה. קולה המבויש עמד בסתירה למגע ידה הנועז, להבל נשימתה נטול המודעות העצמית, וכאשר נסוגה מעט, טרישה הרגישה כאילו ספגה בחזה מהלומה מרגש שלא הצליחה להסביר. חוסר מנוח מציק וריקנות טלטלו וערערו אותה לחלוטין.

בשארית הביקור היא הרגישה כמו בלון שהאוויר דולף ממנו, הלחץ כאילו נשאב מתוך נקבוביות עורה וחמק מבעד לקורטת המשי המסורתית שאימה התעקשה שתלבש באירועים ציבוריים. היא נשאה עימה את התחושה הזו כשחזרה אל הארמון, כמו טפיל שלא הייתה יכולה לסלקו מתוך גופה.

שעות אחר כך מצא אותה אביה מסתרת בחדר שחלקה עם נישה, אחותה הגדולה, מצונפת על מיטת האפיריון שעליה נהגו הנסיכות לישון עוד במאה השבע־עשרה, או בנה המהרג'ה הראשון את הארמון.

לא פעם, בלילות, התכנסו אחיה ואחותה ובני הדודים על המיטה הענקית והעמידו פנים שהיא ספינת קרב שממנה כבשו את העולם. חמימותו של עץ הטיק חדרה תמיד לעצמותיה של טרישה, והמשי המרופד של כיסויי המיטה קרקע אותה עד שהרגישה בלתי מנוצחת. כמו שאר הדברים בסאגר מהאל, גם למיטה היו שורשים בעומק ההיסטוריה המשפחתית שלהם.

אבל באותו יום טרישה חשה עצמה מרחפת, לא מעוגנת. לא מסוגלת להחזיר את עצמה מהקירות האפוריים של בית היתומים. מהילדים העיוורים שעברו, כשהם ישובים שורות-שורות ליד שולחנות עבודה ארוכים, תחת מאווררי תקרה ענקיים המשמיעים זמזום כבד ומערבלים את אוויר הקיץ מעליהם, מפזרים את ריח הדיו ואת הנסורת ברחבי החדר. הם הידקו והדביקו, קצב תנועותיהם תואם את קולות פטפוטים הסתמי, בזמן שהתכשיטים, חפצי הנוי והצעצועים נערמים בסלסילות שלצידם.

"מה הטריד אותך היום?" שאל אותה אביה כשמצא אותה. אז הוא עוד טרח לבוא לחפש אותה כשהלכה לאיבוד.

ככל שניסתה, טרישה לא הצליחה לבטא במילים את תחושותיה. הוד מעלתו התיישב על הכורסה שלצד המיטה והמתין. דוגמה ומופת למצופה מנסיך, עמוד השדרה שלו זקוף אך לא נוקשה. כוחו בייש אותה וגרם לה לרצות להידמות לו בעת ובעונה אחת. אלוהים, היא רצתה כל כך להיות בדיוק כמוהו.

"חשוב לזהות מה מטריד אותך," הוא אמר באותו חיתוך דיבור יפהפה שתמיד נעשה מודגש יותר כאשר היו בסריפורה. "אם לא תהיי מסוגלת לזהות בדיוק מה מפריע לך, איך תוכלי לתקן אותו?"

הוא המתין. שתיקתו דרבנה אותה להסב את תשומת ליבה מהתבוססות בעצבות אל הניסיון להגדיר אותו, להפוך אותו לאקטיבי, לדבר מסקרן, ולא לדבר סביל ומכֵּלָה. לבסוף הבינה. הרגש הממלא אותה היה כעס. הזעם האצור בה רק התחפש לעצב, יוצר תערוכת מחרידה, משולבת בחוסר אונים.

"הם לא אמורים להיות עיוורים." היא הזדקפה ובלעה את הדמעות,

נבוכה מהאופן שבו נאגרו במקום שבו משקפיה ננעצו בלחייה. "הילדים האלה צריכים לראות. זה לא הוגן!"

אביה נרכן מעט-מעט קדימה ובחן בעיון רב את החדר המוזהב. "למשפחות כמו שלנו אין זכות להתלונן על חוסר הצדק בחלוקת ההון בעולם. אשמה היא בזבוז זמן. העובדה שיש לך את כל מה שיש לך איננה טעות. אי-הבנה של מה שיש לך, זו הטעות. את מבינה מה יש לך, נכון, בְּטָה?" הוא המתין עד שהכירה במשמעות החבויה במבטו החום העמוק. "לא מדובר רק בראייה או בנוחות. יש לך גם מוח, גם גישה למשאבים. אבל מה שחשוב עוד יותר מכל אלה הוא מה שהרגשת היום. המצפן הפנימי שלך שאותת לך שמהו לא בסדר. זה הכישרון הגדול ביותר שלך. אז מה את מתכוונת לעשות בקשר למה שהרגשת היום?"

היא משכה את ברכיה אל חֶזָה. "איני אלוהים, אבא. מה אוכל לעשות כדי להשיב לעיוור את מאור עיניו?"

הוא חייך אליה חצי חיוך, מרים את אחת מזוויות פיו. "טוב, נניח שהיה לך כוח כזה. מה היית צריכה לדעת כדי לעזור לעיוור לראות שוב?" הוא הושיט לה את הממחטה שהיו רקומים עליה ראשי התיבות של שמו. הוא השתמש בממחטות האלו רק בהודו. המשרתים כיבסו וגיחצו אותן, והן היו מסודרות על מעמד הבגדים לצד שאר מלבושיו לאותו יום.

טרישה קפצה מהמיטה, ליבה הולם כאילו רצה במעלה הצוק המוביל מהחוף אל הארמון. היא נטלה את פיסת הברד המוצעת. עלה ממנה ריח של הארמון, אלגום והיסטוריה, ועם זאת, היא הדיפה גם את ריחו של אביה, כל-אמריקני כמו קיץ קליפורני, ניחוח מחוספס ואדמתי, מעורב בדשא גזום.

"אני אגלה את הסיבה לעיוורונם." היא הרימה את משקפיה וניגבה את הרטיבות בכד הפשתן המעומלן.

"בינגו!" הפעם חייך אליה חיוך מלא, כזה שהאיר את עיניו. חיוכו הגאה, החיוך שטרישה חיה למענו. הוא טפח על לחייה, נשק למצחה נשיקה עזה, ועורר פרץ של אושר בתוכה. "הינה הילדה המוכשרת

שלי. את תגלי את הסיבה לעיוורונם. ואז תגלי אם ניתן לרפא אותו. ואז תעשי משהו עם כל מה שתגלי.”

וזה מה שעשתה. היא חזרה לבית היתומים. נדרש קיץ שלם לשם כך, אבל היא נפגשה עם הרופאים, והיא השיגה דו"חות רפואיים ועברה עליהם יחד עם הוד מעלתו בזמן שאחיה ובני הדודים שכבו על מחצלות לחופו של האוקיינוס המשתבר, ושיחקו רמי ומונופול עם המשרתים. היא גילתה שרבים מהילדים הללו סבלו מקטרקט מוקדם שהוביל לעיוורון. חלקם סבלו מהיפרדות רשתית. בעיות אלה היו בנות תיקון בניתוח, אולם בית היתומים לא יכול היה להרשות לעצמו מימון של ניתוח שכזה.

כאשר חזרו לקליפורניה, היא ארגנה משלחת של מנתחי עיניים מאזור המפרץ, שיעברו עם הרופאים של בית היתומים. אחר כך שכנעה את אימה לארגן את אחד מאירועי הצדקה שלה, והן גייסו די כסף לחמישה-עשר ניתוחים. עד סוף אותה שנה, קיבלו בחזרה שישה בנים ותשע בנות את מאור עיניהם. היו עוד ארבעה ילדים שלא היו עיוורים מלידה. העיוורון שלהם היה קשור למוח, ואף אחד מהמנתחים לא מצא לכך פתרון.

הפרויקט נמשך והתפתח לקרן צדקה חובקת עולם שביצעה ניתוחי עיניים. דודתה ניהלה את הקרן וכינתה אותה "טרישה – לראייה". פירוש השם 'טרישה' בסנסקריט הוא 'צמא'.

טרישה המשיכה בלימודיה ובחירה להתמחות בניתוחי מוח ובסיס הגולגולת. היא מעולם לא שקלה כל אפשרות אחרת. ועכשיו היא כאן, החברה הצעירה ביותר בצוות מנתחי המוח של סטנפורד, והיא מסוגלת לחשוב אך ורק על ידיה של הילדה הקטנה שטיילו על פניה וכיצד, כל כמה שניסתה, היא לא הצליחה להיזכר בשמה. ועל העובדה שאין לה מושג כיצד תספר לחולה שלה שהיא עומדת לאבד את מאור עיניה.

בעומדה מחוץ לחדר האשפוז של אמה קיין, טרישה נשמה עמוק והזכירה לעצמה שהאבחנה של אמה, עוד לפני שהגיעה לטיפול, הייתה סופנית. כל מנתח שאמה פנתה אליו לפני כן קבע שהגידול

אינו בר ניתוח. כשטרישה מצאה דרך לנתח, איש בצוות שלה לא הופתע. ייתכן שהמילה 'גאון' נזרקה פה ושם בין קריאות העידוד. ולא בפעם הראשונה, יש לציין.

זה לא שטרישה התנגדה להיחשב גאון. היא אהבה את עבודתה מכאן עד הירח ובחזרה, כפי שסבתה נהגה לומר. הבעיה הייתה שהמילה 'גאון' רמזה על קלות. לא היה שום דבר קל בהתפתחות הטכנולוגית שתציל את חייה של אמה. טרישה בילתה את כל רגעי הערות שלה בחמש השנים האחרונות במחשבה על הסרת נגעים היושבים על רקמות מוח באופן שלא יפגע ברקמות המוח הבריאות. למעשה, זה לא היה נכון. היא לא חשבה על כך רק ברגעי הערות שלה; במרבית הלילות היא אפילו חלמה על עבודתה.

טרישה הדפה את דלת חדרה של אמה והתקבלה בחיוך מלא תקווה וברכה במבטא בריטי בולט: "האלו, ד"ר ראג'ה!"

אמה הגתה תמיד באופן מושלם את שם המשפחה של טרישה, בלי שטרישה הייתה צריכה לעזור לה ולהזכיר "הוגים את זה ראג'ה", וזה נשמע כמו השם של הציפור הכחולה."

על אף האלקטרודות שהוצמדו לחזה והציגו את הסימנים החיוניים שלה על גבי צגי מכונות שזמזמו ומצמצו במעקב, על אף העובדה שנכנסה ויצאה משערי בתי חולים במשך חודשים ארוכים, האנרגיה שפעו מאמה כמו גודש התלתלים שנשפכו מהקוקו הגבוה שלה.

מרגע שאמה נכנסה לראשונה למשרדה של טרישה והכריזה שאין בכונתה למות, המקרה שלה השתלט על טרישה. אולי זה נבע מהאופן שבו אמה התייחסה למחלה שלה, בהיעדר מוחלט של פחד ובנחישות מנוכרת באופן כמעט אכזרי, אבל היא לא דמתה לאף חולה שטרישה טיפלה בו אי פעם.

טרישה הזכירה לעצמה בפעם המאה באותו יום שהיא עומדת להציל את חייה של אמה.

"יש לי משהו בשבילך, ד"ר ראג'ה." עיניה של אמה – אחת חומה ואחת כמעט שחורה – ברקו בהתרגשות כשהצביעה על חבילה בעטיפת מתנה שנסמכה אל הקיר ליד המיטה.

נראה שמישהו הביא את החבילה, חשבה טרישה בהקלה. פירוש הדבר שאמה לא הייתה לברה היום.

"אחיך כאן?" שאלה טרישה ובחנה את החדר באחד מאותם רפלקסים מגוחכים בעקבות שאלה מעין זו, אף שהיה ברור מעל לכל ספק שאין איש בחדר.

אמה הגיעה לטרישה מפני שאחיה של אמה היה חבר ותיק של בת דודה של טרישה, אשנה. זה קרה המון. לפעמים טרישה חשבה שהרשת המשפחתית שלה הייתה למעשה מכמורת שהושלכה על פני תבל כולה. היא פגשה ללא הרף מטופלים שהופנו אליה על ידי מישהו שהכיר מישהו שהכיר את משפחתה. כאשר אשנה שמעה על האבחנה של אמה מאחיה, היא התעקשה שאמה תגיע לביקור אצל טרישה, מתוך אמונה – מבוססת, למרבה המזל – שטרישה תוכל לעזור לה.

אשנה וטרישה היו בנות המשפחה היחידות שלא ירשו את גן הכריזמה החברתית של משפחת ראג'ה, כך שטרישה לא הייתה יכולה שלא לתהות על קנקנו וזהותו של אותו חבר ותיק ומיתולוגי של אשנה. אבל עוד קודם יהיה עליה לפגוש את אחיה המסתורי של אמה. "הוא נאלץ ללכת לעבוד, אבל הוא היה כאן קודם." בעיניה של אמה עלה תמיד מבט עז כאשר דיברה על אחיה.

לדברי אשנה, כאשר האיש גילה על הגידול של אמה, הוא עזב איזו משרה מדהימה בפריז, ארז את חייו ועבר לכאן. עד שהגיעה לטרישה, הרופאים אמרו לאמה שנתרו לה שישה חודשים לחיות. ובכל זאת, היה משהו אצילי עד טירוף בסוג כזה של הקרבה למען אחותך, משהו שמעיד על גדלות נפש פסיכית. אחרי הכול, אתה נוטש את החיים שבנית לעצמך כאשר המשפחה שלך זקוקה לך.

הייתה תקופה שבה גם אחיה של טרישה עצמה, יאש, היה עוזב הכול כדי לעזור לה. אבל זה היה לפני שחלומותיו של יאש הפכו לדבר המשמעותי היחיד.

"אוכל לחזור כשאחיך יהיה כאן." טרישה הרימה את החבילה שאמה הצביעה עליה. "ולא היית צריכה לקנות לי מתנה!"

"תפתחי אותה", אמרה אמה, ניצוצות של התרגשות ברקו בעיניה.

טרישה ליטפה את נייר העטיפה העבה העשוי בעבודת יד לפני שקילפה את נייר הדבק בזהירות רבה. בפנים מצאה בד ציור. טרישה הזכירה לעצמה שמאור עיניו של אומן אינו יקר יותר ממאור עיניו של אדם אחר, בזמן שהביטה בציור השמן המצויר במשיחות מכחול עבות. היא מצמצה כשהמשיחות מלאות החיים הסתחררו וריצדו כדי להתגבש לכלל מה שנראה כמו... אוה! האם זה סחלב בשרני?

לא. ממש לא. זה היה משהו אנושי מעט יותר מזה. ללא ספק... אה... ואגינה? היא צוירה בזווית שגרמה לה להיראות כמו שפתיים, אבל זה היה ברור, בעיקר לאדם שלמד אנטומיה. והן היו... ובכן, השפתיים היו עסוקות בפתיחת פקק של בקבוק בירה. במשך דקה שלמה, טרישה לא הצליחה אלא לעמוד ולמצמצץ לנגד הציור כאילו הייתה מוקיון. פניה האדימו והאיברים האינטימיים שלה, טוב, אלה לא רק האדימו – הם התכווצו בדרך המפחידה ביותר.

אמה חייכה. "אני קוראת לזה ואגינה מפצחת ראש." משהו דמוי שיעול התפרץ מגרונה של טרישה. "זה... זה..."
"בוטה? נפלא..."

"את היית ההשראה לציור," אמה הוסיפה, וההומור גרם לה לעקל את שפתייה.

הפעם צחוקה של טרישה, זה שניסתה להסתיר, התפרץ מתוכה. לו רק ידעה אמה את האמת. בהתחשב בשימוש שטרישה עשתה בשרירים הספציפיים הללו, פתיחת משהו באמצעותם הייתה בבחינת אשליה במקרה הטוב. אלמלא התרגול מתחת לסדינים של מנתחת-על-מנתח שעשתה עם הארי, היא הייתה מסתכנת בקמילה ממשית.

"תודה?" אמרה תוך כדי התנשפות וגרמה לאמה לצחוק עד דמעות. והדבר גרם לטרישה להתפכח. אצבעותיה ליטפו את הציור ועקבו אחר העוצמה שאמה הביאה לידי ביטוי במשיחות המכחול שלה. ברגע שמתגברים על ההלם הראשוני, מגלים שמדובר ביצירה בלתי רגילה. לא רק שאמה הבינה ולכדה את העוצמה ודרכי הפעולה של התנועה, אלא אף הצליחה להתעלות על כך בהומור שהיה כמעט אופראי.

אולי הגיע הזמן לתרגילים המחזקים את רצפת האגן?
 כל דבר שייגררום לה להרגיש חזקה יותר.
 מה קרה לה? הבשורות שבפיה הן בשורות טובות, לכל הרוחות!
 אמה ודאי ראתה משהו בפניה של טרישה, מפני שהשעשועו בעיניה
 בעלות הצבעים השונים התפוגג. "תוצאות הסריקות הגיעו, נכון?"
 "כן." טרישה משכה כיסא והתיישבה לצד מיטתה של אמה.
 לראשונה בחייה היא קנאה ביכולתם של אחיה להימנע מרגשות,
 להביין את הדבר הארוך.
 "דברי, ד"ר ראג'ה. אני רוצה לדעת." קולה של אמה היה נחרץ,
 מבטא יציב.

אז טרישה עשתה כמצווה עליה. "ידענו שיש סיכוי רב לכך
 שהגידול קרוב מדי לעצבי הראייה. הוא לא סתם קרוב, הוא כרוך
 סביב העצבים. סביב הנקודה שבה הם מצטלבים."
 אמה הסבה את מבטה. עיניה תרו אחר ידה של טרישה, זו שאחזה
 חזק מדי בציוור שלה.
 היא לא הוציאה הגה מפיה.

אולי טרישה הייתה צריכה לחכות עד שהיא לא תהיה לבד. איפה
 לעזאזל אותו אח אצילי? "הגידול עדיין בר ניתוח וסיכויי ההחלמה
 שלך מעודדים. אבל אין אפשרות להציל את עצבי הראייה". היא
 כמעט התנצלה, אבל היה מגוחך לומר סליחה על שהיא מצילה את
 חייה של אמה. "הניתוח הוא הסיכוי הטוב ביותר שלנו להציל את
 חייך". וכל זאת מפני שטרישה לא עשתה דבר במשך שנים זולת לעבוד
 כדי להפוך את הבלתי אפשרי לאפשרי. "הטכנולוגיה הרובוטית שבה
 נשתמש מדהימה. היא מסוגלת להסיר רקמות סרטניות תוך נזק מזערי
 לרקמות המוח. היא..." קולה גווע כשאמה נשכה את שפתה ועצמה
 בחזקה את עיניה.

נקישה נשמעה על הדלת הפתוחה למחצה ורמת ההקלה ששטפה
 את טרישה הייתה מעוררת רחמים כמעט. הבוס שלה נכנס פנימה,
 מפזר סביבו את הילת החמימות וההבנה המוכרות שלו.
 "איך אנחנו היום, מיס קיין?" ד"ר אנטוף החליק את ידיו מתחת

למתקן החיטוי, ואז חיכך אותן זו בזו כמי שמתכוונן להתקיף את השדים למען אמה.

המסכן ניסה בכול כוחו במשך שנים ללמד את טרישה את קסם יחסו לחולה. אבל אחרי כל השיעורים שאימה בזוזה עליה, לא הייתה תקווה רבה שמישהו אחר יצליח. טרישה מעולם לא הבינה את הרעש הגדול שעשו בעניין יחסם של הרופאים לחולים. היא הבינה בגידולים, היא ידעה בדיוק איך לנווט סביבם, לחסל אותם. האם זה לא אמור להספיק?

"אוה, הכול דבש, נכון?" אמרה אמה, והמבטא הבריטי שלה התחדד ונעשה נשכני. "ד"ר ראג'ה בדיוק בישרה לי שאהיה עיוורת עד יומי האחרון."

ד"ר אנטוף טפח על ידה של אמה ויצר בדיוק את הכמות הנכונה של קשר עין. "אני באמת מצטער, אמה. אנחנו לא יכולים לשלוט במיקום של הגידול, אבל אנחנו יכולים להסיר אותו כדי שהוא יפסיק להוות איום על החיים שלך."

טרישה הרגישה פרץ של הקלה. היא בילתה את כל הבוקר בניסיון לשכנע את הבוס שלה שההליך הוא הפעולה הנכונה. הטכניקה החדשה הייתה עדיין בשלב הניסויים הקליניים, והניסיון לשכנע את אנטוף להשתמש בה במקרה הזה לא היה פשוט. ניתוח כושל עלול להוביל לפרסום שלילי, ופרסום שלילי עלול לבטל את המימון לפיתוח נוסף של טכנולוגיה שתציל אלפי אנשים. אבל לטרישה הייתה אמונה רבה בניתוח הזה, והיא הייתה מוכנה לסכן למענו את הקריירה שלה.

אמה בלעה את רוקה ושרכבה את לסתה בכעס.

אנטוף צעד לעבר עמדת העבודה והחל לעבור על התיעוד של אמה ברוגע. "אני יודע שלא פשוט לעכל את כל זה. אני ממליץ בחום שתיקחי את הזמן לעבד את הבשורות האלה. לדון בהן עם בני המשפחה שלך. אנחנו לא צריכים לקבל החלטות כלשהן היום. ישנם עוד כמה טיפולים ניסיוניים אחרים שיכולים להאט את התפשטות הגידול ואולי להשפיע על תוחלת החיים. אני מציע לך בכל ליבי לא למהר ולבחון את הדברים ששמעת היום."

רק רגע, מה? יחס טוב לחולים וכל זה הם יופי־טופי, אבל מה זה הזיכולים האלה? גם אם אנטוף בסך הכול לא רוצה שהחולה תחטוף היסטריה מטורפת, אף אחד מהטיפולים הניסיוניים האלה לא היה באמת בגדר אפשרות. גם אם היו יכולים להאט קצת את צמיחת הגידול, בלי הניתוח, הגידול יהיה, בסופו של דבר, גדול דיו ויהרוג את אמה, וככל שיגדל כך יפחתו סיכויי הצלחתו של הניתוח. הענקת תקוות שווא רק כדי לגרום לה להרגיש כאילו יש לה אפשרויות נוספות לא נשמעה הגיונית לטרישה.

לפני שהספיקה לומר משהו, אמה פנתה אליה לפתע במבט זועם. "נראה שד"ר ראג'ה חושבת שניתוח הוא האפשרות היחידה שעומדת בפניי. אין ביניכם הסכמה, אם כן?" בנימת קולה הייתה עוצמה של ואגינה מפוקקת פקק של בקבוק בירה.

ד"ר אנטוף ביטא קרירות נגרית של בקבוק בירה צונן, וטרישה הרגישה לפתע כמו הפקק הנמחץ של הבקבוק. "אנחנו מסכימים שהניתוח הוא האפשרות הטובה ביותר. אבל הטכנולוגיה הזו עודנה בחיתוליה – היא כמעט לא נוסתה, ואם את מרגישה שתרצי לבחון אפשרויות אחרות, אני רוצה שתדעי שאנחנו נעזור לך לעשות את זה." הוא שלח לעבר טרישה מבט מרגיע והיא בלעה את התנגדותה, בעל כורחה. "עם זאת, אני רוצה להבהיר שד"ר ראג'ה כבר עובדת על הטכנולוגיה הזו במשך כמה שנים, ואם היא מאמינה שהטכנולוגיה מוכנה, הייתי סומך עליה."

המבט שאמה שלחה לעבר טרישה כמו הכה אותה במפשעה. "ואת מאמינה שאובדן הראייה הוא האפשרות היחידה שלי, ד"ר ראג'ה?"

טרישה יישרה את כתפיה, עיניה פוגשות את מבטה. "כן. הסרת הגידול היא הדרך היחידה להציל את חייך. ואנחנו לא יכולים להסיר את הגידול ולשמור על עצבי הראייה שלך בעת ובעונה אחת." אמה שבה והביטה בציוור שלה, טרישה ניסתה להתעלם מהכאב המיואש שנשקף מעיניה. הליכה סחור־סחור סביב האמת לא הייתה מעולם חלק מהגדרות התפקיד שלה.

"אני צריכה לחשוב על זה," אמרה אמה לבסוף. טרישה נעמדה, מאמצת את הציור אל חזה. אך לפני שהצליחה לומר משהו מהטיעונים שצצו ועלו בגרונה, קטע אותה ד"ר אנטוף. "כמובן", אמר ד"ר אנטוף. "עלינו לערוך עוד בדיקות לפני שנוכל לקבוע משהו. ד"ר ראג'ה תעבור על פרטי הניתוח מחר ותענה על כל השאלות שיהיו לך."

שוב, טרישה רצתה להתנגד, ואז היא חשבה על אחיה האצילי של אמה. אילו היה כאן, היה קל יותר לגרום לאמה לחשוב בהיגיון. במקום לענות, אמה רק בהתה באופק וסירבה לפגוש במבטה של טרישה. לראשונה מאז נפגשו, במקום תקווה, היאוש כרך את עצמו והתפתל סביב אמה, וננעץ גם בעומק נפשה של טרישה, כמו קרס חד המפלח את העור.

"שימי לב, טרישה. אנחנו מצילים חיים". הבוס שלה טפח על כתפה בחביבות כשנכנסו למעלית בדרכם למשרדיהם. טרישה העלתה חיוך מאולץ על שפתיה. היא לא הגיעה עד לאן שהגיעה בזכות הרכות שלה.

הם יצאו מהמעלית. "כך טוב יותר. ועכשיו, בואי נחייך, בסדר?" הוא הצביע על טרקלין המנתחים. "בא לך לשתות קפה ולשמוע קצת חדשות טובות?" חיוכו היה רחב כל כך, עד שטרישה עצרה לפתע והסתובבה אליו. היא ידעה מה בכוונתו לומר עוד לפני שפתח את פיו. "הרגע דיברתי עם האחראי על התוכנית. הוא חיפש אותך. המימון שלך אושר."

טרישה הרימה את ידה לפיה בתדהמה, אבל רמז לצווחה עדיין פרץ מתוכה. ואז עוד אחד. זה היה מענק בגובה עשרה מיליון דולרים, למען השם! המענק הגבוה ביותר בהיסטוריה של המחלקה, והכול בזכותה. היא עמדה לקבל מימון למחקר הקליני השאפתני ביותר לניתוח מוח באמצעות רובוט שהומצא אי פעם.

"זה מוכיח שיש אמת בשמועות", אמר אנטוף, "יש בינינו גאון!" הוא מעולם לא גרם לה לעבוד קשה למען חיוכו הגאה, אבל החיוך

שהבזיק לעברה עכשיו – זה שגרם לו להיראות כאדם שמברך את היום שבו שכר אותה לעבודה – גרם לה לרצות להניף את אגרופה באוויר ולצעוק "יש! אכלת אותה, אבא!" במקום זאת, היא אחזה בידו המושטת והודתה לו שהיה בוס ומנטור נהדר.

"לא, ד"ר ראג'ה", אמר בחיוך גאה, "אני בוס בר מזל מאוד." "נכון מאוד!" רצתה לצעוק. אבל היא הודתה לו במקום זאת עם כל החן שמצאה בתוכה.

קפה היה ודאי רעיון גרוע בהתחשב באדרנלין שפעם בעורקיה של טרישה, אבל היא נטלה מידו של הבוס שלה את הספל שהגיש לה, הודתה לשני העמיתים שבירכו אותה במעט פחות התלהבות, ונשאה את הספל ואת התמונה שקיבלה מאמה למשרדה. הדבר הראשון שעשתה כשסגרה אחריה את הדלת היה לצרוח צרחת אושר... בסדר, שתיים! ליבה לא הפסיק לדהור. היא עשתה משהו שאף אחד אחר לא עשה לפניה.

היא חייגה אל נישה בלי לחשוב. אחותה הגדולה הייתה האדם היחיד שיבין באמת כמה קשה טרישה עבדה על המענק שלה ועל המקרה הזה. השיחה עברה ישירות לתא קולי. ברור. היום הוא היום הגדול.

או אם לדייק, היום הוא עוד יום גדול. הערב ייערך עוד אירוע קדם-הכרזה של אחיה. אולי "החגיגה הקטנה" העשירית שאימא ונישה ארגנו בארבעת השבועות שחלפו מאז החליט יאש סוף-סוף להכריז על הגשת מועמדותו למשרת מושל קליפורניה.

בחמש השנים שבמהלכן שימש התובע הכללי של ארצות הברית במחוז הצפוני של קליפורניה, הצליח יאש ראג'ה לסכל מתקפת טרור על אלקטרו, דָּלֶק אחר חבורה של מנהלי הון סיכון שניהלו הונאת פונזי בשווי חמישים מיליארד דולרים מקופרטינו, והיה מהכוחות החשובים שעמדו מאחורי מעֵבְרוֹ לקליפורניה של אחד מגדולי יצרני המטוסים בעולם. אז ברצינות, על מי הם עובדים פה עם כל השוֹשֵׁוֹ הזה סביב הכרזת התוכניות הענקיות שלהם מבחינה לאומית?

אם תושבי מדינת קליפורניה הגדולה לא ניחשו עד כה את כוונותיו, אז הם מטומטמים מכדי להיות ראויים לממשל.

אף על פי כן, נישה – היחידה במשפחה שעדיין דנה בקריירה של יאש עם טרישה – הבטיחה לה שיש כאן שיטה, ושכרגע השיטה מצריכה חיזור שיטתי אחר העילית שבתושבי קליפורניה כדי לסלול ליאש דרך יציבה, ועליה יצעד לסקרמנטו, מקום מושבו של המושל, אל הגורל שיועד לו מיום הולדתו. נישה ידעה כל זאת, מפני שהיא זו שטיפלה במסע הבחירות של יאש.

“אני נורא עסוקה עכשיו. צריכה משהו?” נאמר במסרון של אחותה. טרישה דמינה את נישה, שיערה אסוף באלגנטיות על קודקודה, ספל קפה מהביל בידה, עומדת במרכזם של החלקיקים הנעים, שכמו יצרו את האירועים הללו ונאבקה להשתלט עליהם. למען אחיהן.

התחוור לה בחלחלה שהיא עדיין מחזיקה בידה את הציור של אמה – ציור של כוח שהיא הייתה ההשראה לו. התחושה הזו שקרס שקוע בעורה אחזה בה שוב, והביאה עימה חוסר שקט שטרישה לא הצליחה להכיל. היא חשבה על אמה שמתבשרת על עיוורונה כשהיא לברדה. היא חשבה על אחיה, שעזב את חייו ועבר לחיות ביבשת אחרת כדי לעזור לה להתגבר על חולֵיה. היא הניחה את הציור בזהירות על השולחן, וקראה את ההודעה מאחותה. לפני שהצליחה לעצור את עצמה, היא הקישה את תשובתה. “היית רצינית כשאמרת שאני צריכה לבוא לארוחת הערב היום?” היא שלחה את המסרון לפני שהספיקה למחוק את המילים. ומייד התחרטה על שעשתה זאת.

הטלפון צלצל בתוך רגעים.

“ברצינות?” אחותה נשמעה כדיוק כמו מפקדת צבאית שמתכוננת

לפלישה.

טרישה לא הצליחה לגרום לעצמה להזכיר את המענק. היא תעשה את זה בארוחת הערב. מפני שאולי הגיע הזמן ללכת לארוחה הזו. “את כל הזמן אומרת שאני צריכה לבוא, אמרה בהיסוס. “אני פנויה הערב.” ההתרגשות שבזכייה במענק כנראה מחקה לה תאי מוח.

רגעי השתיקה המביכים נבלעו על ידי קול ששאל את נישה משהו

על פרחים. היא חילקה שורה של פקודות שנשמעו לטרישה כמו נקישות דולפין, לגמרי בלתי נהירות.

"בסדר. זה מעולה," אמרה נישה כשחזרה לקו, והיה ברור שדעתה מוסחת. "אז נתראה בשש." זה הכול? שום דבר על שנים של אירועי מסע הבחירות שטרישה החמיצה. שום דבר על האופן שבו הוד מעלתו יגיב כשיגלה שהיא שם. "יש לך מה ללבוש?"

לא היה לה. כמובן. תודה לאל, זו הייתה שאלה רטורית. שאלה שאחותה תמיד שאלה לפני שהחליטה בדיוק מה טרישה תלבוש.

"בסדר, אני אטפל בזה." צליל טריקה מאיים נשמע ברקע. "חייבת להתקדם. ואל תאחרי. אני רצינית."

וכמו שהופיעה, כך נעלמה. שיחה בת שתי דקות שדחסה לתוכה את כל אותן שנים שבהן ניסתה נישה לבנות מחדש את הגשרים שטרישה שרפה. ובעניין "לבנות מחדש" טרישה התכוונה בעצם ל"התעלמות". נישה דגלה בפילוסופיית בת היענה לפתרון בעיות – אם מתנהגים כאילו הבעיה אינה קיימת, אז היא בעצם אינה קיימת. בעניין הזה, נישה הייתה בתה של אימן בכל רמ"ח איבריה.

מנגד, הוד מעלתו ויאש לא היו מסוגלים להניח לשום דבר. אלא שעכשיו היה מאוחר מדי לחרטות. טרישה הקיפה את שולחנה ושקעה בכיסאה.

לעזאזל, על מי היא עובדת? חרטות שועטות בתוכה כעדר של חיות בר החשות באריה משחר לטרף. היא הצמידה את ראשה לשולחנה, ואז הטיחה אותו כמה פעמים בעץ הצונן. היא הייתה גאון, לעזאזל! ברור שזה אומר שהיא מסוגלת להתמודד עם ארוחת ערב משפחתית. גם כזו שבה היא לא תתקבל בכרכה.

פרק 2

חלפו חמש־עשרה שנים. חמש־עשרה שנים מאז הודרה טרישה כליל מהקריירה הפוליטית של אחיה, החלום היקר ביותר של המשפחה. חיפוש תירוצים להימנע מאסיפות הבוחרים, הנאומים והחגיגות של יאש לא היה פשוט, אבל היא הסתדרה, והמשפחה נשמה לרווחה ולא עירבה אותה יותר. חמש־עשרה שנים שבמהלכן חייתה בשולי משפחתה – שם הכול היה נורמלי לכאורה, מפני שאחרי הכול, הם היו משפחת ראג'ה – אבל זה היה המקום שבו העובדה שכמעט הרסה את חייו של אחיה הייתה תלויה באוויר כל הזמן, כמו בועה של אמת המוכנה לפקוע.

אבל יאש מתמודד סוף־סוף על משרת המושל – אין ספק שזה אומר שהמצב הסתדר על הצד הטוב ביותר. אולי הגיע הזמן להניח לעבר.

היא תמרנה את הטסלה שלה במעלה שביל הגישה המתפתל בתוך יער עבות שהוביל אל בית הוריה בעיירה וודסיד. השערים החשמליים זיהו את מכוניתה, החליקו ונפתחו מתחת לקשת הברזל שנשאה את שמו של הבית שבו גדלה: האנקורג'.

התנייחות נדירה לארץ מוצאם. לכל הבתים בהודו ניתנו שמות. לא רק לאחוזות ולבתי המידות, אלא גם לבקתות העץ הקטנות ולבתי האבן. חיפוש אחר שמות רבי־הוד בלתי הולמים על הבתים היה אחד מהעיסוקים החביבים על טרישה כילדה. בתי דירות בני ארבע

קומות המטים לנפול שנקראו "מגדלי רויאל". קוטג'ים זעירים בנויים מאבן שנקראו "ראג' מהאל". לוחות מתכת ושלטים חרוטים שהעידו על ערך עצמי והבהירו למתבונן בהם שיש בהם יותר מאשר לבנים ובטון.

כאשר הוריה של טרישה בנו את הבית הזה, חבוי בתוך חמישה דונמים של יערות עצי סקויה מרהיבים, סבתה העניקה לבית את השם "האנקורג'". הייתה בשם מחווה לבנה הבכור, המהרג'ה העשרים ושניים, שהיה קצין צי לפני שנהרג בהתרסקות מטוס ששינתה את גורל המשפחה. רק בני המשפחה כינו את ביתם בשם שאג'י העניקה לו. מבחינת כל האחרים הוא היה רק מספר ברחוב פרטי. כנהוג בקליפורניה כולה.

טרישה עצרה מתחת לשער העמודים הלבן והגדול. שירת מכונית חונות הבהירה שארוחת הערב בתוך הבית נמצאת בשיאה, והדגישה את עובדת איחורה.

מפני שאכן, היא איחרה. זו לא הייתה כוונתה. לא ביום שבו החליטה בפזיזות להחזיר את עצמה מהגלות. לא כשנישה ודאי לקחה פסק זמן מעיסוקיה הרבים כדי להכין את הוריהן ואת יאש ולהקל על טרישה עד כמה שאפשר.

טרישה שנאה את עצמה על שאינה יודעת איך להתמודד עם דברים. למה העולם אינו יכול להתנהל כמו ניתוח? זה עתה כרתה גידול שפיר מבלוטת יותרת המוח של נערה בת שלוש-עשרה וידעה בדיוק מה לעשות. נכון, הניתוח ארך שעתיים יותר מהצפוי, וגרם לה לאחר, אבל הנערה בת השלוש-עשרה זכתה בחייה בחזרה. ונכון, טרישה הייתה יכולה לתת למנתח מתמחה אחר להמשיך בניתוח החירום, אבל זה היה בדיוק מסוג הניתוחים שאהבה. מורכב. הגידול יצא מכלל שליטה ושלח גרורות לתוך רקמות המוח. טרישה נזקקה לסיפוק שבחיסול היצור הזה באופן מוחלט אחרי שגילתה פרץ אומץ בלתי צפוי בשיחה עם אחותה.

כאילו שהמפגש עם הוד מעלתו ועם יאש לא היה מפחיד מספיק, המחשבה להתרועע עם אנשים שבקושי הכירה גרם לטרישה לרצות

לתלוש את איבריה ממקומם. אולי הייתה צריכה להסתובב ולחזור לדירתה.

היא גנחה גניחה מהסוג שאדם פולט רק בפרטיות מכוניתו, רמה ופתטית, והרימה את מבטה אל חזית הבית הלכנה והבוהקת, אל עמודי השיש, התריסים השחורים ופרחי הוורדים היפניים והיסמין הנשפכים מהאדניות, והתמקדה בתחושת השייכות שהתרחשה אך ורק כאן, במקום הזה שמיפה את חייה, במקום הזה שבו זיכרונותיה בכל הגילים יחיו לנצח.

היא יצאה מהמכונית והושיטה את המפתחות שלה למחנה המכוניות, נער רברבן, לבוש כאילו הוא בדרכו לנשף הסיום בבית הספר התיכון. ודאי בנה של אחת מחברותיה של אימא שמבקש להרשים אותה. אחרי הכול, אימא הייתה האלה הכול-יכולה כשמדובר במשרות קיץ שנראות טוב בטופסי הרשמה לקולג', מאחר שהייתה מקושרת ישירות אל:

1. מנכ"ל ומנהל המחלקה הכירורגית בבית החולים האהוב על כולם, הוד מעלתו, ד"ר שרי ראג'ה.
2. התובע הכללי של ארצות הברית במחוז הצפוני של קליפורניה, יאש ראג'ה המהולל ביותר ו...
3. השופט הצעיר ביותר בבית המשפט המחוזי של סן פרנסיסקו, גיסה של טרישה, ניל גראף, שהיה חצי מלאך וחצי קדוש.

ואם כבר מזכירים את הגיס הקדוש, ניל עמד שם, מחייך לטרישה את חיוכו הקדוש, לבוש בהידור כמה שחייב היה להיות ז'קט ארמני. אחותה לא הבינה למה שמישהו ירצה בכלל ללבוש חליפות שאינן של בית האופנה ארמני. אף שטרישה לא הצליחה מעולם להבין איך נישה מבחינה בין חליפה אחת לאחרת. הוא ניסה לנופף בידו מתחת למשא של שקיות בגדים וקופסאות נעליים שהחזיק. רק ניל יכול היה להיראות נינוח גם כשהוא קבור תחת ערמת הבגדים של נישה לשעת הצורך וגם אווזו בפטיש השיפוט, מבקש לעשות כמיטב יכולתו למען עבריינים צעירים.

טרישה הודתה לנער נשף הסיום האחראי על החניה, שנראה מעט להוט מדי להיכנס לטסלה שלה, ולקחה מניל כמה מהשקיות, נושקת ללחיו. "תודה, ניל. אני מצטערת לעשות לך את זה שוב."

"ברור. זה הופך את האירועים האלה לכיפיים." הוא חייך ויישר את משקפיו נטולי המסגרת. אם הופתע מכך שהייתה שם, הוא הסתיר זאת היטב והיא אהבה אותו על כך. "נישה ביקשה שתלכשי את הירוקה." הוא נד בראשו לעבר שקית הבד הירוקה שטרישה לקחה ממנו. "אבל היא חשבה שעדיף שיהיה לך ממה לבחור."

הם חייכו זה אל זה בהבנה. אם נישה החליטה על השמלה הירוקה, אין ספק שזו תהיה השמלה הירוקה. בשלב זה, טרישה לבשה חלוק מנתחים כחול שכתם קפה גדול נמרח על חלקו העליון, ובכך הסתכמה המומחיות האופנתית שלה.

"אילו נעליים?" היא שאלה.

ניל הושיט לה קופסה, מביט בכתם שצבע את חזה. "ניתוח קשה?" הוא הצביע על שביל האבנים הצדדי שהקיף את הבית.

היא צעדה בעקבותיו לעבר ביתן הבריכה. "פגיעה בעורק הלא נכון. לא היית מאמין כמה עוצמה יש לדם."

"צפית שוב ב'להרוג את ביל', נכון?"

"זו מלכודת למנתחים. אני לא יכולה להפסיק." טרישה חייכה, הסתובבה ופתחה את הדלת לביתן הבריכה בגבה. "נישה מגיעה לעזור לי לסדר את השיער?" מפני שאם לא תספר לאחותה על המענק בתוך שתי דקות, היא תתפוצץ. חוץ מזה, היא הייתה חייבת לדעת איך נישה הצליחה לבשר לאביהן על הגעתה.

"השיער שלך נראה בסדר – הטלפון הנייד של ניל זמזם והוא השפיל אליו את מבטו. הטלפון שלה נותר דומם בכיסה. "אני לא אמור להגיד לך שהשיער שלך נראה בסדר. נישה שולחת מישהו. ואת צריכה למהר. היא שלחה אימוג'י כועס. היא לא מאמינה שאת מאחרת." הוא הקפיד על פני פוקר בזמן שהניח על הספה את שאר הפריטים שנשא בידיו.

בדרכו אל הדלת, הוא נעצר והסתובב, קורא עוד מסרון מהטלפון

הנייד שלו. "היא אומרת שזה בסדר. אל תדאגי. סמיילי." ניל עשה ניסיון מתוק לגלגל עיניים והיה נדמה לו שאף אחד לא הבחין בכך. "והיא רוצה שתדעי שלא תתחרטי שהגעת." הוא הרים את עיניו מהמסרון של אשתו, סומק קל על פניו. "אימוגי קורץ אלייך ומנופף לעצמו. ו – אוי, נו באמת. פשוט תמהרי ותגיעי לשם. נראה שיש שם תחת שצריך לראות כדי להאמין!"

טרישה לבשה את השמלה בזמן שיא. הישג לא קטן בהתחשב במורכבותה. למען האמת, היא הייתה שמלה מרהיבה, אבל היא הייתה מורכבת מאינספור סרטי משי נמתחים שעטפו אותה כמו חבישה לאחר ניתוח, מלופפת סביב הגוף כולו, ונדרש ללבישתה בערך אותו הזמן. נישה התעקשה שהצבע הירוק הולם את עיניה החומות ואת גוון עורה של טרישה, לא כהה מדי ולא בהיר מדי. השמלה הגיעה לה מעט מעל הברך – אורך שנישה התעקשה שיהלום את מאה שבעים ושישה הסנטימטרים של גופה, שהיה כמעט רחב מדי. והיא הייתה דמוית סטרפלס, סגנון שאחותה הפאשניסטה בחרה למענה משום שהתאים לשיערה של טרישה, לא מסולסל מדי ולא חלק מדי, שהגיע קצת מעל צווארה הארוך מדי.

היא החליקה את כפות רגליה לתוך נעלי פלטפורמה גבוהות עקב, ויצאה מביתן הברכה כשהיא מרגישה מגונדרת מספיק בשביל לחזור לחיק משפחתה. היא נתקלה ישירות בדודה-ג'יי, סוכנת הבית שלהם, שחיכתה מחוץ לדלת בסגנון הנינג'ה החרישי הרגיל שלה. טרישה התגאתה בכך שלא קפצה בבהלה.

"טרישה בייבי, הוד מעלתו מבקש לפגוש אותך."
במהלך כל חייה של טרישה, דודה-ג'יי כינתה את הוד מעלתו רק כך ולא אחרת, אבל זה עדיין גרם לטרישה לרצות לצחקק כמו ילדה בת שש בכל פעם ששמעה את הכינוי נאמר בנימת הקול הרצינית הזו.

דודה-ג'יי לא העלתה אפילו צל של חיוך על שפתיה. לא מפתיע כלל, היא מעולם לא חייכה לאיש מלבד שני אחיה של טרישה. "הוא במשרד שלו. הוא רוצה שתיכנסי מהכניסה הראשית."

עם ההוראה המאיימת להפליא הזו, שנאמרה בקול רציני להפליא, היא התרחקה בצעדים מדוידים, גופה הזקוף מוחזק בנוקשות כמו הפקעת ההדוקה בשיערה השחור כעורב.

תוכניתה של טרישה לחמוק מהוד מעלתו לא תעבוד, אם כן. היא לא הצליחה להיזכר מתי היא ואחיה התחילו לקרוא לאביהם הוד מעלתו, אבל הכינוי הלם אותו להפליא. נדרש רק לדמיין תמונה של שליט מודרני במדינה מזרחית בכתב עת נוצץ ויומרני – שיער כסוף ועבות, מצח גאה, אף אצילי – והרי לכם הוד מעלתו, המהרג'ה העשרים ושלושה לנסיכות סריפורה, אף שזה היה תואר שירש באופן בלתי צפוי עם מותו של אחיו הבכור.

מובן שלתואר לא הייתה שום משמעות באמריקה, והוד מעלתו עבד קשה כדי להרחיק אותו מהסיפור הידוע של המשפחה כאן, במקום שבו המילה היטמעות הייתה חזות הכול. גם בהודו לתואר כבר לא הייתה שום משמעות. לא שהסגל בסאגר מהאל או בתקשורת הקדיש יותר מדי תשומת לב לעמדתה של ממשלת הודו בעניין. הם היו אצולה, וזה היה עניין של דם וגורל. סבה של טרישה אישש זאת בכך שתבע את החזרת כוחה של המשפחה. הוא הקריב את עצמו במאבק החירות ונבחר באופן דמוקרטי לפרלמנט ברגע שהודו הצליחה לבסוף לגרש את הראג' הבריטי בשנת 1947.

שלושה עשורים מאוחר יותר, הוד מעלתו, בנו השני, היגר לאמריקה מתוך תקווה להרפתקה גדולה ולשחרור מהמורשת והשאפתנות המלכותיות. הדברים לא התגלגלו בדיוק כפי שציפה, ועכשיו נדמה היה שהוא ממוקד במורשת ובשאפתנות הזאת.

העובדה שקרא לה אליו הייתה בלתי צפויה לחלוטין, מפני שהיו בבית לפחות חמישים איש שהיה עליו להרשים ולשמש להם השראה, והעובדה שהוא מבלה את זמנו בחברתה הייתה יותר ממרעישה. האם ישליך אותה מהבית? זו לא הייתה דרכו של הוד מעלתו. לאי שביעות רצון חרישית היה משקל רב הרבה יותר. הם סבבו זה סביב זה במשך חמש-עשרה שנים, באירועים משפחתיים ובבית החולים שבו עבדו שניהם. מדהים באיזו קלות אדם יכול לחסום את

האזורים הבעייתיים בחייו כאשר העבודה תופסת את מלוא זמנו ותשומת ליבו.

היא אפילו שכחה מתי בדיוק הפסיקה להתאבל על אוכרן התואר שלה ככתו הקטנה והיקרה של אביה.
האם ייתכן שד"ר אנטוף סיפר לו על המענק?
אל תתרגשי. אל.

הוא בטח שמע על המענק. הם מעולם לא יצרו קשר בעבודה – הם עבדו במחלקות שונות בבית חולים גדול. לא גדול מדי לחרושת שמועות משגשגת. ההתרגשות שפיעמה בתוכה הפכה אותה לטמבלית עם תעודות. המענק שלה לא יצליח לסדוק את פני השטח באי שביעות הרצון שלו, ואין זה משנה עד כמה עבודתה הייתה פורצת דרך. שום דבר לא יצליח. לא אחרי מה שהיא עוללה.

כמצווה עליה, היא נכנסה מהכניסה הראשית למשרדו ועלתה חצי קומה בגרם המדרגות שהוביל אל דלתות הזכוכית המעוטרת בעופרת. הלילה היה חמים באופן בלתי רגיל לחודש מרץ, אבל לא חמים מספיק להצדיק את הזיעה שנקוותה בבתי שחיה. היא דפקה על הדלת בשקט ונכנסה לחדר ההמתנה הקטן המחופה מהגוני. הוא היה ריק, כמצופה. היא נכנסה דרך דלת משרדו הפתוחה.

הוא עמד שם, בצידו השני של החדר המסודר למופת, המבושם בניחוח ספרים בכריכות עור שהסתירו את הקירות: הוד מעלתו, כל תפארתו של הוד מעלתו. מטופח ומחויט לעילא, באופן המדגיש את גובהו ואת חזותו הגאה. היא שלחה תפילת הודיה חרישית לאחותה על שהעניקה לה מראה סביר למחצה, ולעקבים הללו שסיפקו לה קורטוב של כוח.

הוא השקיף החוצה מבעד לחלון אל הפטיו המואר באלגנטיות והמשקיף אל ההרים. עמדו שם אורחים ספורים, שללא ספק בחנו את יופי האחוזה ואת מזלה הטוב של קליפורניה, על שיאש ראג'ה עומד לחלץ אותה מכל צרותיה.

"אמרתי לך שזה לא נגמר." הוא פתח במילים אלה, בלי לטרוח אפילו להסתובב לעבר טרישה.

הרגש שהיה בקולו, ללא ספק לא היה גאוה. הלכה האפשרות הראשונה. לא מדובר במענק שקיבלה. משהו אמר לה שלא מדובר גם בעוברה שהחליטה להופיע כאן היום.

”מה –“ החלה לשאול, אבל הוא קטע את דבריה.
”החברה שלך חזרה העירה.“ המילים הגיעו אליה כמו בהילוך איטי, הברה אחר הברה.

הזיעה שהצטברה מלחץ הפגישה איתו ספגה את הצינה שעמדה במשרדו וקפאה על עורה.

הוא יכול היה לדבר רק על אדם אחד, רק אדם אחד שיכול היה לגרום לו לפרוק כך את חמת זעמו על טרישה, והזעם נשמע היטב בקולו. ג'וליה.

ג'וליה חזרה העירה?

טרישה לא שמעה משותפתה לחדר המעונות בקולג' מאז הגיעה לסיימה החברות ההרסנית שלהן בשנתן השנייה בברקלי. משפחתה של טרישה אסרה עליה אפילו לדבר עם ג'וליה, ואף הבריחה אותה מהעיר. היא ניסתה לנשום על אף הבושה. כל אותן שנים, ובכל זאת, מהלומת הבגידה הכתה בה בעוצמה ובמהירות בין הצלעות.

”היא יצרה קשר?“ הוא עדיין לא הסתובב להביט בה.

קרביה של טרישה נחרכו בשיפוליהם ונצרכו כלפי פנים. גאוותה על המענק, ציפייתה לקראת תיקון. כל אלה נעלמו כלא היו. כל מילותיה נאלמו גם הן. היא לא הייתה אמורה להיות מופתעת. לא היה דבר חדש בעובדה שמילותיה נאלמות, בעיקר כשמדובר באביה. לפחות לא מאז הניחה לג'וליה ויקהם להיכנס לחייהם.

”זה לא הזמן להיכנס לתוך הקונכייה שלך, טרישה,“ התיז אביה

בקוצר רוח.

”תודה, אבא, עכשיו, אחרי שהוצאת את הפקודה, אני אפסיק להשתבלל.“ זה מה שרצתה להגיד. אבל אף אחד לא דיבר אליו ככה. ”האם יאש יודע?“ היא לחשה במקום, מנסה לשחרר את שרירי לסתה. הוא הסתובב לבסוף, פניו סמוקות מזעם. ”אף אחד לא יגיד מילה ליאש! זה ברור? הוא לא זקוק ללחץ הנוסף הזה. סטיל שוקל להתמודד

נגדו בבחירות המוקדמות. סטיל הוא יריב שקול. אפשרות אמיתית בשביל המפלגה, והוא מסוגל להרוס הכול. אנחנו צריכים להתמקד ולוודא שזה לא יקרה."

טרישה הייתה משוכנעת שהודות לאביה, יאש והמשאבים העומדים לרשותם הם יצליחו למצוא לכך מענה.
 "את צריכה לוודא שהיא תתרחק ממנו."

ואיך בדיוק היא אמורה לעשות את זה? לא היה לה שום קשר לאישה הזאת במשך חמש־עשרה שנים. היא גילתה שהיא בעיר לפני שלוש שניות בדיוק. אבל בטח, אבא, מה שתגיד.

האכזבה בעיניו הייתה מכאיבה. אבל היא הייתה רגילה לה כל כך. "היה לו רקורד מושלם, טרישה. מושלם."

האם לא ידעה את זה? אף אחד לא הפסיק להלקות אותה בשל העובדה השולית הזו. היא לא הפסיקה להלקות את עצמה בשל כך. היא עשתה זאת כמו ידיה, יצרה חוליה חלשה בשרשרת המועמדות של אחיה, שהייתה נטולת פגמים מכל בחינה אחרת. היא יכולה להתנצל שוב, אבל כמה פעמים אפשר להתנצל על אותו החטא? לא שהייתה משמעות בעיני המשפחה לכל ההתנצלויות שלה.

"אם היא תיצור איתך קשר כלשהו, את תדווחי לי מייד ולא תעני לה."

טרישה כבשה את הדחף לצחוק. כאילו שהיא זקוקה להוראות הללו. הדבר האחרון בעולם שרצתה לעשות היה להיות בקשר כלשהו עם ג'וליה. ואם ג'וליה תהיה טיפשה דיה לנסות ליצור קשר עם טרישה, מרגליו של אביה יהפכו את הדיווח שלה אליו למיותר.

"ההכרזה הרשמית של יאש תתקיים בחודש הבא. אין עוד מקום לטעויות," הוא הדגיש כל מילה כאילו דיבר עם מאותגרת הבנה. "האם העובדה שאת כאן היום קשורה איכשהו לכך שהיא חזרה העירה?"

"סליחה? במה בדיוק אתה מאשים אותי?" זה מה שהיא רצתה להגיד. "מובן שלא. לא היה לי מושג שהיא חזרה." זה מה שאמרה בפועל, אבל לפחות הניחה לכעסה לחלחל לקולה.

הייתה לו החוצפה להיראות המום מנימת קולה.

לפתע רצתה שיגיד לה לעזוב. לפתע לא רצתה להיות כאן, לא רצתה לפגוש את יאש.

“ארוחת הערב הזו חשובה לאחיך, טרישה.”

ברצינות? ארוחת ערב שנועדה לגייס תמיכה בהתמודדות שלו על תפקיד המושל חשובה ליאש? מה אתה אומר, אבא, תודה שעדכנת אותי!

קמטים עמוקים נחרשו בין גבותיו. “האם זה היה יותר מדי לצפות ממך להגיע בזמן?”

היא כמעט מצמצזה. כשהדברים נאמרו מפי אביה, זה נשמע כמעט כמו הזמנה להצטרף לכוח המשפחתי. אבל עליה הוא לא יעבור. הוא התכוון בסך הכול לכך שרצה שתהיה במקום שבו יוכל לפקוח עליה עין.

זהו זה. תם ונשלם. הוא חלף על פניה ויצא מהמשרד. היא לא הייתה חפה מטעויות ומבריקה כמו אחותה הגדולה ממנה, אבל היא הייתה די בטוחה שזו הייתה דרכו להגיד לה שהיא משוחררת. “ביי, אבא, היא לחשה לחדר הריק ויצאה אחריו.”

פרק 3

"הינה את, סוף-סוף!" ברכתה של אימה גרמה לטרישה לשאת את עיניה מסידור הרצועות בנעלי הפלטפורמה הנוחות במפתיע שנישה בחרה למענה, ביודעה היטב עד כמה רב כישרונה ליפול בחוסר חן בכל סוג של נעלי עקב אחרות.

מנגד, אימה, בגיל שישים וחמש, הייתה יכולה לצעוד על עקבי סיכה בגובה עשרה סנטימטרים בצורה שאף אחת לא תוכל. שלא לדבר על האופן שבו היא התנועעה מתחת לחליפת המכנסיים הוורודה הלוהטת. לא שמשוהו שלבשה אי פעם נראה פחות ממרהיב על גוף אצנית המרתון שלה. גם העובדה שהייתה כוכבת בוליוודית לשעבר לא הפריעה. טוב שנישה עזרה לטרישה בבחירת הבגדים, מפני שלבקש עצות אופנה מאם שכל דבר נראה עליה טוב יותר – וקטן בשתי מידות – הוא בגדר עינוי שאף אחד לא אמור לסבול.

"את נראית נפלא, אימא." בקולה שמעה את היראה המוכרת המהולה בחמיצות, שגרמה לה להרגיש שהיא מגששת אחר אישור, כאילו היה פרי שנפל בצער מראש אילן גבוה. "אני מצטערת שאיחרתי." אימה הגיבה בהסטת תלתל מאחורי אוזנה של טרישה, מעניקה הבנה – לנוכח האיחור שלה, הבלגן שחוללה, הכול – בנושילנטיות החיננית הרגילה שלה, לפני שהכניסה את ידה לכיסה והוציאה צמד יהלומים. "אני לא מבינה איך את יכולה להסתובב באוזניים חשופות. את מנתחת, את צריכה לוודא שגם המראה שלך אינו נעשה גברי."

טרישה נטלה ממנה את העגילים – בשילוב מנת נינוחות – וענדה אותם בלי לטרוח לענות. רשימת הדברים שאימה לעולם לא תבין ביחס אליה הייתה אינסופית, בעיקר בכל הנוגע להופעתה החיצונית. טרישה תעשה הכול כדי שאימה לעולם לא תראה אותה בחלוק מנתחים, נקי או כבדרך כלל, מוכתם בקפה.

"זהו זה, עכשיו את נראית כמו שאשה שלי," אמרה אימה, והשתמשה בשם החיבה של טרישה. "מלכותית, בדיוק כמו אבא שלך." אימא השתתקה לרגע מתוך רחשי כבוד ובכובד ראש כפי שנהגה תמיד כשהזכירה את הוד מעלתו – שתיקה מתוזמנת בשלמות כה גדולה עד כי פעלה כזוג מצלתיים מתנגשות המבשרות על בואו של הוד קדושתו. "דרך אגב, יש בחדר לפחות שלושה גברים שכל רווקה תהרוג כדי להכיר אותם." הינה זה מגיע, התזכורת הקבועה לרווקותה של טרישה. לקח לאימא שלושה משפטים שלמים כדי לדלות ממעמקים את הפגם הגדול שלה.

מוזר איך אימא פיתחה לפתע בעיה בעניין רווקותה של טרישה, בערך ביום שבו סיימה את בית הספר לרפואה. עד אז, דאגתה היחידה של אימא הייתה הציונים שלה ומסלול הקריירה שלה. דומה שחונכה כאדם מסוים ולפתע ציפו ממנה, באורח פלא, לדלג מעל ערוץ בלתי נראה ולהפוך לאדם אחר לגמרי. זה הזכיר לה את ציור הגיר בסרט מרי פופינס, שכבמעשה קסם העביר אותך בין מציאות למציאות.

טרישה ניסתה לא לעמוד שפופה כמו בת עשרה כחושה, שאין לה בן זוג לנשף הסיום בבית הספר התיכון. היא רצתה לספר לאימה על שלושה ניתוחים שביצעה היום, על אמה, על המענק שזכתה בו. אבל טרם הספיקה לומר דבר מכל אלה. אימה אחזה בידה והובילה אותה בתוך הסלון ההומה, וטרישה קיוותה שהיא אינה מתכוונת להציג אותה בפני שלושת הגברים שאמורים להפוך שלוש רווקות לרוצחות. הרעיון שאימה תשמש לה שדכנית היה מפחיד כל כך שהיא שקלה לרגע לספר לה על הארי, ספק־בן־זוג־אבל־סביר־יותר־להניח־יזוי־בלבד. אבל הדבר היחיד שייראה לאימא גרוע יותר מחוסר הכישורים של בתה להיכנס לקשר בשנות השלושים לחייה,

היה חוסר יכולתה של בתה לדעת האם היא אכן נמצאת במערכת היחסים שהיא מנהלת.

כשהיא מדחיקה אנחה נוספת, היא הלכה בעקבות אימה לחדר האוכל, שם שולחן גדול עשוי עץ דובדבן שנועד לעשרים איש הוסט אל אחד מהקירות המצופים עץ מהגוני. כחמישים אנשים התגודדו בחדר בקבוצות, קולותיהם הנעימים יוצרים לא יותר מאשר המולה הרמונית. נברשת הברדלח הבלגית מהמאה השש-עשרה, שבדרך כלל האירה את השולחן כאשר רק המשפחה התכנסה סביבו, הוגבהה ואורה עומעם. מה שהאורחים לא ידעו היה שמלך בלגיה העניק אותה לסב־סב־סבה אחרי שהתיידדו באוקספורד.

הנברשת הייתה תלויה במשך למעלה ממאה שנים בסאגר מהאל. דודה המבוגר ביותר שלח אותה לקליפורניה כמתנת חנוכת בית להוד מעלתו כאשר האחרון בנה את האנקורג'. מאחורי המתנה היה סיפור, משהו על כדור קריקט ושלושה נסיכים צעירים, והדבקות חירום באמצעות דבק מגע שנועדו למנוע מאביהם לגלות את האמת. הוד מעלתו כבר לא דיבר עם אחיו, אבל טרישה שמעה אותו צוחק על כך פעם עם אימא.

כשאימא עצרה כדי להניח למישהי להתפעל מחליפת המכנסיים שלה, טרישה הניחה לעיניה לתור את החדר בחיפוש אחר הוד מעלתו, אבל היא לא מצאה אותו, תודה לאל. היא אילצה את עצמה לא לחשוב על הבעת פניו כאשר יידע אותה בכך שייתכן שהטעות הגדולה ביותר של חייה שבה לרדוף אותה.

גם אחותה לא הייתה בנמצא, וזה היה מתסכל. ברגע שתספר לנישה על המענק, כבר לא תרגיש כמו שלולית בוץ. היא צריכה רק שאדם אחד ידע ויתרגש בשבילה. היא תוכל לספר על כך לאימה מאוחר יותר, כשזו תהיה פחות עסוקה.

אדם נוסף נופף לאימה לשלום והיא נאנחה. היא טפחה שוב על שיערה של טרישה. "אני שמחה שאת כאן." הכאב שהבליח מעיניה היה הוכחה לכך שתיאוריית בת היענה אינה חסינה לכול. מדוע טרישה מעולם לא הקדישה מחשבה לשאלה עד כמה קשה לאימא

להתמודד עם הבעיות שלה עם אבא ועם יאש? "לכי למצוא את יאש ולברך אותו לפני שתתחבאי מאחורי אחותך, בסדר?" אמרה, וצעדה בנקישות עקבים לעבר קבוצה של נשות פוליטיקאים שפתחו את המעגל ההדוק שלהן כשהתקרבה.

"כמובן," מלמלה טרישה – בשל העובדה שאימה התרחקה היא לא הייתה צריכה לשמוע עד כמה זה לא מנומס למלמל, וסרקה את הראשים בחליפות, תרה אחר ההילה של אחיה.

הינה הוא. מושל קליפורניה העתידי. הוא נראה שלו כתמיד, מזכיר לה את הנסיך קארנה המיתולוגי מהסיפורים שאג"י אהבה לספר. הנסיך נולד עטוף שריון וזהר מתוכו החוצה, מוגן לעד בידי אביו אל השמש בכבודו ובעצמו. כן, אין ספק שזהו יאש שלנו.

טרישה התבוננה בו כשחיבק בצורה פוליטיקאית מיומנת את עוטה החליפה שאיתו דיבר. יד אחת על הכתף, השנייה לוחצת יד, אחיזה נמרצת אך ידידותית. אני כאן בשבילך, אמרה המחווה, בכוחי לסדר הכול.

היא ידעה שאחיה מתכוון לכך, מאמין בכך בכל נים בגופו, אך הקלילות שבמחווה ייאשה אותה. המחווה בלעה את מי שאחיה היה בעבר, את יאש שלה. וגם אחרי כל שנות היותה מודרת, היא התגעגעה אל אחיה מדי יום. זה היה העניין עם יאש; אפילו זרים מוחלטים התקשו לשכוח אותו אחרי שפגשו אותו פעם אחת בלבד. כריזמה, התקשורת כינתה זאת. תארו לעצמכם להיות נאהבים על ידו, היא רצתה לומר להם. ואז לאבד אותו.

הוא לא דיבר אליה בכעס, אפילו אחרי שג'וליה חיללה את כבודו בכל דרך אפשרית כי טרישה אפשרה לה. לא נערך עימות, רק סכסוך איטי וארוך, שסייעו לו התובענות המפלצתית של עבודתם, והנוכחות האינסופית של המון אנשים שניתן היה להסתתר מאחוריהם בכינוסים משפחתיים. נראה שאפילו לא הבחין בכך, אבל העובדה שעמדה בחדר והתבוננה בו בצורה כזאת החזירה לה בעוצמה רבה את תחושת הכאב שבאובדן.

וכאילו שמע את מחשבותיה, עיניו של יאש פגשו את מבטה מעל

פדחתו החלקה של בן שיחו, שהתמוסס הלכה למעשה ממגעו. יאש היה היחיד מבין אחיה ובני דודיה של טרישה שירש את עיניו האפורות של סבם. אפור כה ייחודי שהירחון קוסמופוליטן חש צורך לקבוע בשבילו צבע מיוחד – אפור־יאש־ראג'ה – בגיליון של החודש שעבר, זה שהציג אותו ברשימת הפוליטיקאים המדליקים ביותר בארצות הברית. מה שהם לא ידעו שזוהי תכונה גנטית במשפחתם רמת היחס, שעוברת תמיד בתורשה לילד אחד בלבד בכל דור. לראשונה, דילגה התכונה על דור אחד אצל אביה ואחיו, אבל היא שבה אצל יאש. כמובן.

כאשר הבחין בה לראשונה, עיניו התמלאו אור, וחיוכו הבליה, רחב ונטול דאגות, למשך רגע ארוך לפני ששב ונעלם מאחורי צעיף הזיכרונות שיצר חומה ביניהם. הוא העלה את מסכת שליח הציבור שאומרת אני־היא־שלך שטרישה שנאה להודות שכבר לא הייתה מסכה, אלא מי שאחיה הפך להיות. שניהם כבר עברו כברת דרך מהילדים הצעירים שהיו, שנהנו להתגנב לעליית הגג, שבה כל מה שהצליחו לראות היה הגבעות, וכל מה שהצליחו להיות היה הם עצמם. הוא ניגש אליה ונרכן כאילו ביקש לחבק אותה, אבל אז היא זזה בכיוון הלא נכון והכול נעשה מביך מדי, הוא לחץ את ידה במקום.

"מזל טוב, יאש," היא אמרה, נאבקת לתעל את הנונשלנטיות של אימה ולא את הנוקשות שאחזה בה.

"מה קורה עם מנתחת המוח ובסיס הגולגולת החביבה עליי?" רק יאש ישתמש במונחים המדויקים לתאר את המומחיות הכירורגית של אחותו.

"הכול טוב. משמידה תאים סרטניים בכל העולם, גולגולת אחת בכל פעם. מה שלום משיח ההמונים החביב עליי?"

הוא הקדיר פנים כששמע את זה והיא ראתה הבזק פגיעה בעיניו. פיו התעקל כאילו רצה להגיד משהו, כאילו כמעט היה אכפת לו מספיק כדי להגיד את זה. ואז מישוהו בצידו השני של החדר לכד את מבטו, מישוהו חשוב ממנה, והוא חייך אליה בהתנצלות מיומנת כל כך שהיא רצתה להחטיף לו אגרופ.

אבל אז הוא הרים אצבע אל האדם, מבקש שימתין רגע, והביט בה

שוב. "אני שמח שהחלטת לבוא היום, טרישה," הוא אמר בכנות, והיא עמדה חסרת מילים מרוב הפתעה. "הכול בסדר?" הוא הסיט את מבטו לרגע אל האדם שחיכה לו.

טרישה התפתתה לאחוז בזרועו ולהתנצל על שהחמיצה את שאר האירועים שלו במשך שנים, להתנצל על הכול, שוב. היא רצתה להקיא את כל האירועים המסעירים והמדכאים של יומה לרגליו כפי שנהגה לעשות כשהיו תלמידים. היא רצתה לספר לו שג'וליה חזרה העירה ושהוד מעלתו מסתיר את זה מפניו. היא כל כך רצתה לעשות זאת, שהייתה צריכה ללחוץ את אגרופה לבטנה כדי להחזיק את זה בפנים. בסופו של דבר, כל מה שהייתה יכולה להגיד היה, "הכול בסדר. לך." הוא עשה את הקטע שלו עם הטפיחה על השכם, והמשיך לדרכו תוך שהוא מבטיח שבקרוב יתעדכנו.

זה היה יותר ממה שזכתה לו ממנו כבר זמן רב. במקום להרגיש טוב יותר, האשמה גאתה בתוכה. לפני שהאשמה תגרוש ותציף אותה, היא ניצלה בזכות קולה של אחותה.

"את נראית ממש מקסים!" אמרה נישה כשהתקרבה אליה. סוף-

סוף, בת משפחה שידעה בדיוק מה היא צריכה לשמוע.

טרישה לפתה את אחותה חזק מדי, בחיבוק ארוך מדי, ואז התחווה לה עד כמה התנהגותה מגוחכת ומייד הרפתה ממנה.

נישה חפנה את לחיה – תמיד האחות הגדולה – ובחנה את מלאכת ידה. "ירוק-יער יושב עלייך נפלא. ורצועות הקרסול בפלטפורמות מאריכות לך את הרגליים עד אינסוף. למה זה הוגן שאת יכולה להיראות כל כך שווה בלי להתאמץ אפילו?"

טרישה חייכה, מפני שהייתה זו עובדה ידועה לכול שהיא תעשה הכול בשביל מחמאה כשמדובר במשפחה שלה. היא הייתה על סף התפוצצות עם הסיפור על המענק המטורף שזכתה בו ועל הניתוח של אמה כשהלחות הרחבות המובילות אל מרפסת העץ רבת המפלסים נפתחו, והאורחים החלו לנהור החוצה לעבר הלילה, לקראת מופע הזיקוקים שעמד להתחיל. באורח לא אופייני לה, נישה חשה צורך לברך כל אחד מהאורחים שחלף על פניה.

"שתי בנות משפחת ראג'ה האהובות עליי ביותר," אמר קול חמים ומוכר, וטרישה ונישה גם יחד רכנו כדי לחבק את דורנה מטונגה. דורנה הייתה אחת ממנתחות המוח הראשונות בארצות הברית, והרופאה המדענית האפרו-אמריקנית הראשונה. היא פרשה שנים לפני שטרישה הצטרפה למחלקת ניתוחי המוח, אבל הייתה חברה קרובה של הוד מעלתו ושל אימא, ומהראשונים שתמכו במועמדותו של יאש ראג'ה למשרת המושל.

לאחרונה, הפכה גם למטופלת של טרישה. היא לבשה סארי בצבעי שחור וזהב, והוא ישב עליה בחן שלא הסגיר את שמונים וחמש שנותיה או את העובדה שנאבקה במחלת הסרטן בחמש השנים האחרונות. "אני לא מבינה למה אתן, נשות ראג'ה, לא לובשות את הסארי היפהפיים האלה לעיתים תכופות יותר. מינה קנתה בשבילי את הסארי הזה מהודו, אבל אם היא לא מתכוונת ללבוש את שלה, אולי אגנוב את כולם!"

טרישה חייכה. "הייתי לובשת סארי אם הייתי נראית בו טוב כמוך, ד"ר מטונגה," היא אמרה בהערצה. אבל לא הצליחה לדמיין את עצמה לובשת סארי בארוחת ערב כמו זו. זה יהיה כמו לעטות תחפושת מחוץ לחתונה הודית או לפסטיבל האורות דייוואלי.

דורנה טפחה על כתפה. "נתראה בתור שלי בשבוע הבא." ואז פנתה לשוחח עם נישה. "האוכל היה נפלא, אני זקוקה למספר הטלפון של השף!" באומרה כן, נפנתה והלכה בעקבות האנשים אל המרפסת. טרישה עקבה אחריה במבטה ולפתע התחוור לה, לאימתה, שאיחרה כל כך והגיעה אחרי שעובדי חברת ההסעדה כבר פינו את האוכל.

בטנה השמיעה קרקור ארוך ובלתי אלגנטי באופן שלא ייאמן. עיניה של נישה התרחבו, והיא פרצה בסדרה של צחקוקים ממש כמו שעשתה בתה, מישקה.

זה לא היה מצחיק. טרישה טרם אכלה היום. "בבקשה תגידי לי שהאוכל עוד לא נעלם לגמרי. אני חושבת שאמות אם לא אוכל ממש עכשיו."

נישה הנידה בראשה. "לא שוב. איך את יכולה לחכות עד שאת גוועת ברעב כדי לקלוט שאת רעבה?"

זה היה מעצבן נורא, אבל נישה צדקה. טרישה לא זכרה לאכול – או לעשות כל דבר אחר – כשהייתה עסוקה בעבודתה. ואז, כאשר כבר נזכרה, הרעב התעורר בה בעוצמה כה רבה שהייתה מסוגלת לטרוף מגש פיצה שלם בלי לעצור כדי לנשום.

קולות צחוק נוספים עלו מכיוונה של אחותה, ובלי שום הבנה למצבה. "מישקה היא בדיוק כמוך. אבל היא בת שמונה, למען השם!" האחיינית שלה הייתה היצור האנושי המושלם בעולם, ולטרישה לא הייתה שום בעיה עם עצם ההשוואה.

"עלית למעלה לראות אותה?" שאלה אחותה כשפסעה לצידה לעבר המטבח.

"מובן שכן." טרישה עשתה עיקוף מהיר אל הקומה העליונה אחרי השיחה הגלויה וההרסנית שלה עם הוד מעלתו. זה היה עניין של הרגל, הדבר הראשון שעשתה תמיד כשבאה לבקר באנקורג' היה ללכת לבקר את בת הדודה הבכורה, אָשה, ואת סבתן. שתייהן התגוררו כאן, אבל מעולם לא ירדו מהקומה העליונה כאשר הגיעו זרים לבית, מפני שאָשה לא הייתה יכולה להתמודד עם ההמולה. מאחר שזו הייתה מסיבה למבוגרים, מישקה קיבלה רשות לשהות איתן למעלה בזמן ששאר בני המשפחה עושים את מה שעשו הכי טוב: לעורר יראה בקרב תושביה הטובים של קליפורניה.

כשטרישה נכנסה לסוויטת המגורים שלהן, אג'י, אָשה ומישקה היו שקועות באופן מוחלט במשחק רמי. טרישה נשקה לשלושת הראשים בחטף, וחזרה להצטרף למסיבה למטה. במשך שנים היא באה ויצאה מהבית, מדחיקה את מה שחדר אל תוך נשמת המשפחה – הקריירה הפוליטית של יאש. בשובה לכאן היום היא תהתה כיצד הצליחה לעשות זאת.

"מישקה עושה חיים עם אָשה ואג'י למעלה. נראה אותך מצליחה לקחת אותה הביתה הלילה."

"לא תכננתי לקחת אותה הביתה הלילה." עיניה של נישה פיזו.

"לניל יש חופש מחר, ואני משקה את השופט הנפלא הזה ביין במהלך כל הערב." חיוכה המתיק סוד, וטרישה הסמיקה ונזכרה שאחותה הבטיחה לה משהו!

"היי, נדמה לי שהבטחת לי תחת שצריך לראות כדי להאמין!"

די ג'יי קיין עצר בפתאומיות ליד דלת המטבח. ידו נעצרה על ידית הנחושת העתיקה, המעוצבת והכבדה. משהו בקול שנשמע מצידה השני של הדלת איבן אותו במקומו, וגרם לו לחייך. די ג'יי לא חייך כל אותו יום.

"אני מעדיפה לשמוע על התחת המובטח מאשר על... התוכניות שלך להמשך הלילה," הקול אמר. "ואם תגירי לי שהוא הלך מפני שנדרשה לי חצי שעה ללבוש את השמלה שבחרת בשבילי, אני ארצה אותך כמו ידיי!"

די ג'יי לא יכול היה שלא לצחוק למשמע הדברים. יש משהו בקול הזה, צרוד וחצוף, אך בעל טון מלא במתיקות. הוא פגע בו כמו שפגעו בו קרני השמש כשיצא משדה התעופה בסן פרנסיסקו בחודש שעבר. הוא הצליח לשחרר את המתח שנצבר בכתפיו במהלך כל אותו היום בבת אחת. הוא השעין את ראשו על דלת העץ והאזין, נהנה מהאופן הנינוח שבו האישה הזו צחקה מעצמה.

די ג'יי כמעט חשש להדוף את הדלת ולגלות כיצד היא נראית. תחושה מוזרה של ציפייה בעבעה בתוכו. חלף זמן רב כל כך מאז הרגיש משהו מלבד עצב המכרסם בו, והוא הרשה לעצמו פשוט לעמוד שם ולספוג את זה. רק לכמה שניות בטרם יחזיר את התחת שלו לעבודה.

"הינה אתה, בוס," אמר ראג'ש מאחוריו ודי ג'יי הסתובב, מתפלל בליבו שעוזרו לא הגיע כשבפיו בשורות מרות. "הטיימר של הסופלה צלצל ואני לא מסכן את העבודה שלי ו –"

די ג'יי חלף בריצה על פני ראג'ש לכיוון התנורים לפני שהנער הספיק לסיים את המשפט.

שף אף פעם לא רץ במטבח, כך לימד אותו אנדרה. אף פעם, לעולם לא. המבטא הצרפתי הרך של אנדרה נשמע בראשו של די ג'יי כשעצר בחריקה מול התנורים. הוא השתהה רגע כדי לייצב את ידיו לפני שמשך החוצה תבנית מלאה מים ובתוכה שורות של כלי קרמיקה מלאים סופלה. תפוחים ומושלמים. הוא עצר את נשימתו, סופר את השניות כדי לראות אם יחזיקו. הוא עוד לא חווה נפילה של סופלה.

אבל בכל פעם שהכין סופלה, הוא ידע שאיבד חודש מחייו. כשהוא נשען על המגש, שאף שאיפה עמוקה והניח לאדים מלאי הארומה להציף את כולו. העננים הירוקים הרכים שעל פניהם קרום זהבה עדיין הדיפו ריח של שלמות. פיסטוק עם קמצוץ זעפרן. האם יש בכלל דבר כזה קמצוץ זעפרן? זה היה התבלין המאופק והצעקני ביותר, כמו אדם בעל קול שקט שאי אפשר להפסיק להקשיב לו. כמו התווים הכמוסים בארץ המנוגנת היטב. כמו יופי פנימי שהופך את המראה החיצוני לחסר ערך, באיטיות, בכל מפגש מחדש. הזעפרן פשוט זוהר מבעד לכל הטעמים האחרים והופך לנשמת המתכון, ואין זה משנה עד כמה מנסים להתקין אותו בעדינות.

הוא נד בראשו לעבר ראג'ש, שעמד מוכן לצידו, מחזיק באגוזי הקשיו שדי ג'יי ציפה בסוכר וחמאה עד שלמות. הוא החל לשבץ שלושה אגוזי קשיו במרכז כל סופלה בצורת תלתן, ואז ציפה הכול במערבולת סוכר, לסיום מתוק במיוחד.

"ראית את הקוזינות כאן, בוס?" אמר ראג'ש, וניער את די ג'יי מהרהורי הצלחות שלו.

לפי הניצוץ שראה בעיניו תחומות הכחל של עוזרו, די ג'יי היה בטוח למדי שהוא לא מדבר על הסופלה. לא שראג'ש דיבר על משהו פרט לנשים בדרך כלל. די ג'יי פשוט קיווה שהוא יפסיק לכנות אותן בכינויים דוגמת "כוסיות" ו"שרלילות". הוא אכן ביקש זאת ממנו לעיתים קרובות מספיק, אבל ראג'ש היה בן עשרים ואחת והוא בורך בעור עבה כמו של האנשים הדוחים באמת. הוא היה עמיד לכיקורת בנחישות גמורה.

"ראית פעם פרחולינות הודיות מגונדרות כאלה? מסתובכות להן

כאילו הן לבנות? רכות כמו דסגולה, לוחטות כמו חלווה!" הוא הרקיד את גביני עיניו בתאוותנות יתר.

מזל שצלחות הסופלה הצריך מגע קליל במיוחד ואת מלוא הריכוז שלו, מפני שכך הצליח די ג'יי לחסום את ראג'ש מתודעתו כליל. זה לא הפריע לראג'ש להמשיך לברבר. "בדרך כלל, אני מתרחק מנקבות הודיות. יותר מדי דרמות רגשיות. אבל לזיין את אלה יהיה כמו לשותת דְסִי מכלי בדולח אנגלי מפואר." הוא השמיע קול לגימה. "מה אתה אומר, בוס?"

די ג'יי הזדקף. "מה דעתך שנישאר מחוץ לתחתונים של האורחים ונתרכז בעבודה, מה אתה אומר, בוס?" הוא התיז לעבר ראג'ש, שנחרד מרעיון ההישארות מחוץ לתחתוניה של מישהי.

די ג'יי הזכיר לעצמו שהוא זקוק לעוזר, ושהוא יכול להרשות לעצמו רק אותו, כי הוא עבד תמורת קורת גג וארוחות. תוסיפו לזה את המחויבות המוסרית לסבתו של ראג'ש על כך שהצילה את חייו, ודי ג'יי היה לגמרי תקוע איתו. האיש היה כשיר למדי. אף שהיה לא יותר מדי נסבל, לא אפשר היה לצפות מדי ג'יי שיצליח לנער כל טמבל, לא כך? עם זאת, די ג'יי לא יכול היה להרשות לעצמו להניח לראג'ש להתקרב לאורחיה של הלקוחה שלו.

העובדה שדי ג'יי השיג את העבודה הזו הייתה לא פחות מנס. נס ששמו אֶשְנָה ראג'ה. אשנה הייתה אחת החברות היחידות של די ג'יי בעולם, והיא הוכיחה שבכל הנוגע לחברים, האיכות חשובה בהרבה מהכמות. אלוהים, היא ממש עזרה לו. ראשית כאשר לקחה את אחותו הקטנה אל בת דודתה, שהייתה סוג של מנתחת כוכבת בסטנפורד. זה היה מעל ומעבר בפני עצמו, ואז היא השיגה לו את העבודה הזו אצל דודתה, מינה ראג'ה.

הוא שלף את הטלפון שלו ובדק במהירות אם התקבלו הודעות כלשהן מאמה. היא נפגשה היום עם המנתחת שלה, אבל סירבה לספר לו מה קרה בטלפון. הוא הרגיש נורא שלא היה בבית החולים כשקיבלה את תוצאות הסריקה, אבל בלי העבודה הזו, לא יהיה כסף לשלם תמורת הסריקות או הניתוח, שהיה תקוותה היחידה של אחותו.

תקווה הייתה דבר שלא שפע עליו בחודשים האחרונים. לא עד שהמנתחת הזו, שמעודו לא פגש, הופיעה. חלפו שלושה חודשים מאז התמוטטה אמה בזמן שלימדה בבית האבות, שבו עבדה במשרה קבועה כמטפלת באומנות. כאבי הראש המפלצתיים התגלו כגידול במוחה, והוא היה במיקום שגרם לרופאים להכריז עליו כגידול שאינו בר ניתוח ולהעניק לה תוחלת חיים של שישה חודשים בלבד.

אמה, כמו אמה, לא סיפרה לו על כך אלא רק אחרי שהרופאים בישרו לה שהיא חולה סופנית. עד אז התמודדה עם הכול בכוחות עצמה. ביום שבו התקשרה אליו, התפטר די ג'יי מעבודתו אצל אנדרה. יומיים לאחר מכן השכיר בשכירות משנה את דירתו בפריז, טס לסן פרנסיסקו, וגילה שאחותו הקטנה התכווצה לכדי מחצית מגודלה, שאחת מעיניה בצבע חום בהיר מוזר וחדש, ושהיא לא מסוגלת לצעוד בקו ישר.

היא למדה ללכת תוך שהיא אוחזת בזרועו. הוא לימד אותה לרכוב על אופניים, קנה לה את מחברת הציור הראשונה ואת קופסת הצבעים. הוא צבע את כף ידה הקטנה בכל צבעי הקשת והראה לה איך להטביע אותה על דף, ולהפוך אותה לטווסים, לעצי חג המולד מקושטים, לטווסים ולחינניות.

והיא נמצאת עכשיו לברה בבית החולים, עם מידע שיקבע את מהלך חייהם.

הוא התבונן בשעון. יחלפו עוד כמה שעות בטרם יוכל להגיע לבית החולים. עד אז לא יוכל להרשות לעצמו לחשוב על דבר מלבד הקינוח, שהיה כל שנותו לו לעשות. הוא מיהר ללחוץ את אצבעותיו לעיניו ושפשף אותן בסינרו. אסור לו לאבד את אמה. היא הייתה כל שנותו לו.

“אני רציני, ראג'ש. הלקוחות מחוץ לתחום, חד וחלק.”

הכלומניק קרץ אליו. “הלקוחה שלנו היא הכוכבת הבוליוודית הזקנה ההיא. אני לא מתכוון להתחיל איתה. אבל, תגיד, ראית את המרפסת של ה –”

“בסדר! אני חושב שאלה מוכנים להיכנס למקרר לכמה דקות. תעשה את זה אתה, בסדר? אני חייב להתחיל להכין את רוטב הקרמל.”

הוא הסתובב בחדות, ולמרבח המזל הבחור התחיל לעבוד. הוא אולי אידיוט ברמה בינלאומית, אבל הוא הבין עד כמה זה חיוני להפוך את ארוחת הערב הזו להצלחה. ללא עזרתו של די ג'יי, ראג'ש יצטרך לחזור ללונדון, ושם, איך שלא מסתכלים על זה, לא מעט מגפיים חיכו כדי לבעוט לו בתחת.

ואשר לדי ג'יי, כישלון לא היה בגדר אפשרות. לא כשהטיפול של אמה מונח על כף המאזניים. הוא חסך כל אגורה שהרוויח בזמן שעבד אצל אנדרה. לא היה זול לגור בפריז, אבל הוא לא היה מוכרח לגור בחדרות מונטיין כמו שפים אחרים בצוות של אנדרה. כמי שגדל בלונדון, בעליית גג בביתה של סבתו של ראג'ש בסאות'הול, החיים בדירת סטודיו בפורט דה לה וילט נראו כמעט יוקרתיים. בנוגע ללעגם של עמיתיו, כל עוד לא הייתה להם סיבה ללעוג לעבודתו, כל השאר היה חסר משמעות.

התברר שמוטב היה שלא התרגל לדברי מותרות, מפני שאחרי שהסדיר את יתרת חובותיה של אמה לבית הספר לרפואה ואת הפיקודון בשביל דירתו בפאלו אלטו, אזלו כל חסכוניותיו. הוא נותר חסר כל כמו שביום שאימם מתה והותירה אותם יתומים.

החדשות הטובות היו שהוא כבר לא היה בן שש-עשרה, והיה לו את זה – את האומנות שלו. את האוכל שלו. ואם ארוחת הערב הזו תימשך כמו שהתחילה, אם גברת ראג'ה תעמוד במילתה ותעניק לדי ג'יי את החוזה עבור ארוחת הערב לנשף ההתרמה של בנה בחודש הבא, בהתבסס על הצלחת הערב... טוב, אז הם יהיו בסדר.

עד כה גברת ראג'ה התרשמה, אפילו התרשמה מאוד. הכול, מהכיסנים הנפלאיים ועד הכיריאני, יצא מעולה. ראש העיר סן פרנסיסקו אפילו ביקש לדבר עם די ג'יי אחרי שטעם את הסרטן הכחול הקליפורני עם קרם הקוקוס המריר, ותחב לארנקו את כרטיס הביקור שלו.

נותר רק הקינוח, והקינוח היה גולת הכותרת בעבודתו של די ג'יי, אהבתו האמיתית. בעזרת הסוכר ידע לעשות אהבה עם בלוטות הטעם ולגרום ליצורי אנוש בוגרים להתייפח.

הסיבה שבגללה מינה ראג'ה אפשרה לו, שהיה זר וטירון, את ההזדמנות הערב הייתה גלידת פולי הערכיקה עם זיגוג הקרמל המריר שלו. די ג'יי יצר למענה קינוח אחרי שלמד אותה במשך שבוע. לא רק אילו מסעדות חביבות עליה, אלא גם היכן ערכה את קניותיה, כיצד לבשה את בגדיה, מה הצחיק אותה, ואפילו אילו בשמים אהבה ובאיזו מידה. בלוטות הטעם שואבות מהמהות האנושית. האופן שבו אדם מגיב לטעם כחוש הוא תמצית האופן שבו הוא מעבד את העולם, התבנית הראשונית ביותר של האופן שבו הוא מתקשר עם סביבתו.

זו הייתה החזוקה והחולשה הגדולה ביותר של די ג'יי, הצורך לדעת בדיוק את תו הטעם שגורם לאדם להשתחרר. הצורך שלו לגלות את הנים הזה ולפרוט עליו היה עמוק כעומק הים. לכן חלם לשמש שף פרטי מהיום שבו נכנס לבית הספר לכישול. אחרי עשר שנים שבמהלכן עבד אצל אנדרה, בלי יכולת לנתק את חבל הטבור של הביטחון הכלכלי שסיפקה לו המשכורת החדושתית, הוא מצא את עצמו כאן, בעל כורחו – לא, נדחף אל המקום הזה – מגשים את חלומו בשל החשש שהוא עלול לאבד את האדם היחיד בעולם שיש לו משמעות כלשהי בעיניו.

נכון, הוא זכה בהזדמנות הזו רק מפני שגברת ראג'ה הייתה דודתה של אשנה, אבל הפיכת הפגישה להזמנת עבודה נעשתה בזכותו בלבד. במהלך הטעימות עשתה גברת ראג'ה מה שעושות רוב הנשים המודעות לבריאותן. היא טעמה טעימה קטנה מהגלידה שלו, מתוך כוונה לטעום בלבד. אחרי שגירדה את תחתית הקערית בתוך פחות מחמש דקות, היא אמרה לו שאינה מצליחה לזכור מתי הייתה הפעם האחרונה שבה סיימה מנת קינוח שלמה. ואז היא הציעה לו את העבודה.

עכשיו הוא חייב לוודא ששיג את כל העבודות שלה מכאן ואילך. הוא הניח את המחבת בעלת התחתית הכבדה על הכיריים. כל שנותר לו לעשות הערב היה לייצר את הקרמל המלוח המושלם, ושום דבר מעולם לא הפריע לדי ג'יי לעשות זאת בעבר.

פרק 4

כאשר הבחירה הייתה בין תחת עוצר נשימה ואוכל, טרישה, באופן טבעי, בחרה באוכל. אילו הייתה עומדת באפס מעשה ומחכה שנישה תסיים להיות הבת והאחות המושלמת ותשוחח עם כל אורח שרק הביט בכיוונה, הייתה גוועת ברעב. אלא שעכשיו, כשמוחה קלט את רעבונה, הוא התחיל לאותת על מחסור בחמצן בשל היעדר תזונה. כמה אירוני יהיה אם היא תמות מרעב ביום שבו עשתה היסטוריה? לא שמישהו מבני משפחתה ידע שהיא עשתה היסטוריה אם היא תמות. אף לא אחד מהם!

מה אכפת לה! היא בת שלושים ושתיים, ומסוגלת לגמרי להבין שעצם עבודתה נותנת לה תיקוף. עווית כיווצה את ליבה כשזוכרה בשעות שבילתה במיפוי הגידול של אמה כדי להזין את חישוביה לרובוט, וברגע של ההתעלות המוחלטת, שבו ידעה בדיוק כיצד תסיר את גידול האסטרוציטומה הכרוך סביב עצבי הראייה, הגידול שאף מנתח אחר לא היה אפילו מעלה כדעתו לגעת בו. זו הייתה אהבת אמת, הרגש שמילא אותה כלפי עבודתה. והיא לא נזקקה לשום דבר נוסף. היא פנתה לעבר המטבח הראשי, שהיה מצוחצח כתמיד, צעדה לאורך המסדרון הארוך אל המטבח הפעיל בירכתי הבית, ונכנסה פנימה דרך הדלת הכבדה. אילו הייתה זו רק התכנסות משפחתית וסבתה הייתה למטה ומנהלת את ההצגה, אג'י הייתה שומרת בצד צלחת אוכל בשביל טרישה, ביודעה כמה רעבה היא תהיה.

אולי כדאי שתעלה שוב למעלה ותספר לאג'י על המענק שקיבלה.
היא תשמח.

בטנה גרגרה שוב, וברצינות, היא עמדה להתעלף. העובדה ששנאה מטבחים רק החמירה את המצב. בעיקר כאשר המטבח נראה כך – מיליון מצרכים וכלים מושלכים על משטחי גרניט אינסופיים. עם זאת, היא לא ויתרה לעצמה.

היא ראתה על הכיריים סיר ענקי עם מכסה שקוף שנראה מבטיח, אבל הוא היה קרוב מדי לסיר אחר שעמד על להבה בוערת. היא הביטה סביב בחיפוש אחר עזרה.

על אף כל ציוד הבישול הרב שעמד שם בהמתנה למשהו, לא הייתה במקום נפש חיה שטיפלה בו. מי השאיר משהו סמיך וצמיג מבעבע על הכיריים ללא השגחה? היא הושיטה את זרועה מעבר לו, הרימה את המכסה וגילתה אורז לבן וארוך מעורב באפונה ירוקה וגזר כתום ומבהיק. הריח המשכר ננעץ בעצב הריח שבקליפת המוח. רוק התערבל בפיה.

“אפשר לעזור לך?”

היא קפצה. והפילה את המכסה.

הוא נפל לתוך הסיר המבעבע וגרם לכלי לנטות על צידו.

טרישה מעדה לאחור, וניסתה להתרחק מנתז הנוזל החם.

הגבר במעיל השף הלבן שזה עתה הפחיד אותה עד מוות נסק

לעבר הסיר הצולל, והציל אותו מהתרסקות על הרצפה.

“אלוהים אדירים!” הוא התז, לגמרי מתעלם מהעובדה שבהונותיה

כמעט נכוו. “מה נראה לך שאת עושה? מי לעזאזל נתן לך להיכנס

למטבח שלי?”

ליבה הלם בחזה. “סליחה?” הוא ממש צועק עליה? כאילו שהיא

איזה ילדה אינפנטילית? וממתי זה המטבח שלי? זה הבית שלה,

לעזאזל!

“כמעט הפלת את הקרמל שלי. הקרמל שלי! זה הפייס דה

רזיסטאנס של הארוחה שלי,” הוא אמר בנימה כזו שאיש מעולם לא

הפנה אליה בעבר.

מי לעזאזל אומר דברים כמו "פייס דה רזיסטאנס", ועוד בצרפתית מושלמת כזו? אבל קולו היה נזעם כל כך שהיא כמעט נסוגה לאחור. כמעט, מפני שזה היה הבית שלה, לעזאזל! "אז אולי לא היית צריך להשאיר אותו בלי השגחה," אמרה בקול קפוא. עורו היה סמוק. הוא בלע את רוקו וקפץ את לסתו. "את צודקת, לא הייתי צריך. אני מתנצל." זעם הבליח בעיניו ולא היה בהן רמז להתנצלות. "למען האמת, לא בדיוק ציפיתי שמישהו ירחיק בין הסירים שלי ויפיל אותם ברגע שאתרחק לשנייה ארוכה אחת." "לא רחרחתי." יכול להיות שהם באמת מנהלים את השיחה הזו? "אתה הבהלת אותי וכמעט גרמת לי לכוויות."

הוא עמד להסתובב, אבל מייד חזר כששמע אותה אומרת את הדברים האלה. "כל מה שהיית צריכה לעשות היה להניח את הסיר במקומו ואף אחד לא היה נכווה." הוא הדגיש כל מילה ברוגע מוגזם. אם עוד אדם אחד ידבר אליה כאילו הייתה טיפשה, היא תחנוק משהו! "להניח את הסיר בחזרה במקום? אתה רצית שאגע בסיר הרוחת הזה? יש לך מושג כמה שוות הידיים האלה?" גבותיו התרוממו בחוסר אמון, כאילו המילים שהוציאה מפיה היו בלתי ניתנות להבנה. הוא הרים את שתי ידיו, הוא סיים עם השיחה הזו. ואז הוא כיבה את האש בתנועה מוגזמת נוספת של רוגע, ניגש אל הכיור והניח את ידיו מתחת למים הזורמים.

שיט.

הוא בדיוק החזיר את הסיר למקום בידי החשופות. "אתה בסדר?" טרישה שאלה, וכעסה נרגע מעט. "אני נראה בסדר, מיס?" היא קלטה לראשונה שיש לו מבטא. מבטא בריטי מאוד. וההגייה החדה העניקה למילותיו השפעה של סטירה. שאלוהים יעזור, היא ניסתה הרגע להיות נחמדה! הוא רק עמד שם ונשם עמוק, כשגבו הנוקשה – והמאוד רחב – מתרחב ומתכווץ בכוונה רבה. עם כתפי שחקן הפוטבול שלו ועם כובע השף המגוחך הזה, הוא נראה גדול כל כך, גבוה כל כך, עד שנאלצה לסגת, פשוט כדי שלא תצטרך להטות לאחור את ראשה ולראות את כולו.

הוא סגר את ברז המים ובחן את ידיו. הן ודאי כואבות מאוד. "רוצה שאעיף בהן מבט?" היא שאלה את גבו, מרגישה טיפ-טיפונת צער עליו. הוא הרים את עיניו לתקרה כאילו התפלל לסבלנות, והסתובב בחוסר רצון בולט.

אצבעותיה החוו לעברו בהזמנה. "תן לי." הוא החזיק את ידיו לצדי גופו. "כמו שאמרתי, אני בסדר. תודה לך, בכל מקרה." וכאילו אין בזה שום דבר, הוא סובב אליה את גבו שוב והתחיל להעביר את הקרמל בכף לתוך קערה. כשלא ברחה כפי שציפה ללא ספק שתעשה, הוא סובב לעברה שוב חצי גוף, "אם לא אכפת לך, אני מעדיף לבצע את עבודתי ולא לעמוד כאן ולחשב את ערך הידיים שלך."

הבלבול שלה ודאי ניכר בפניה מפני שהוא שאף שוב בצורה מוגזמת ומעצבנת. "שאלת אותי אם יש לי מושג כמה הידיים שלך שוות." הוא עשה שוב את הקטע הזה של הדגשת יתר, ומבזק חדשות: זה נשמע עוד יותר מתנשא במבטא בריטי.

נמאס לה. "אני מנחתת", היא אמרה, מחקה את ההדגשה שלו ומרגישה כמו כסילה גדולה על שעשתה זאת. "הידיים שלנו חשובות לעבודה שאנחנו עושים."

זה רק גרם להבעת הזעף לשוב לפניו. "מידע חשוב. ברכותיי. ואני השף ואני עדיין צריך להגיש את הקינוח. לפני שעוד מישהו יגיע וינסה להרוס אותו."

"לא ניסיתי להרוס את הקינוח שלך." היא ניסתה להישמע מכובדת, אבל זו הייתה השיחה הכי ילדותית שניהלה מימיה. "זה רק אוכל. והרוטב שלך נראה בסדר גמור."

הוא עמד מאובן לגמרי. "זה קרמל. לא –" הוא השתהה כאילו למילה היה טעם מר בפיו – "רוטב." ואז המשיך לעשות מה שעשה לקרמל יקר הערך שלו, שהדיף ניחוח כאילו מישהו התיך את גן העדן ומרח אותו בחמאה.

היא הרגישה שראשה סחרחר. "תקשיב, אני מצטערת. אני פשוט לא מרגישה נוח במטבחים, בסדר? נכויתי כילדה."

כלום. היא ניסתה להתעלות על עצמה והוא לא הקשיב לה אפילו. בליבה, כיכדה אותו בתנועה מגונה, ובלי להניח לעצמה לחשוב על הטראומה שבזיכרון הכוויות, או על האופן שבו אחיה ואחותה צחקו ממנה בגלל התקרית, היא פתחה מגירה והוציאה ממנה את הקערה הגדולה ביותר שמצאה בה.

ואז, בניגוד לשיקול דעתה, ומפני שהייתה רעבה מספיק לרצוח מישהו, היא שבה ודיברה אליו. "סליחה." היא הצביעה בכף שבידה על האורז, אף שמה שבאמת רצתה לעשות הייתה להרוף אותו מדרכה, לנעוץ את הכף שלה בסיר ולהתחיל לאכול ישר מתוכו.

הוא זו הצידה, לוקח איתו את הקרמל היקר שלו איתו לקצה השני של המטבח בלי לעזור לה עם האורז. לא הוריה משלמים לו כדי שיאכיל אנשים? אבל היא לא פצתה את פיה. מפני שמי רוצה לשחרר שוב את כל הדיבור המודגש הזה? במקום זאת, היא שירתה את עצמה וערמה אורז על צלחתה. היא הגישה כף ענקית אל פיה בדיוק כשאחותה הגדולה נכנסה למטבח.

"הינה את," אמרה נישה וחייכה חיוך רחב. עיניה מצאו את הגבר הזועף בקצה השני של החדר. גבו היה מופנה אליהן והוא היה מרוכז כל כך בקרמל שלו, שניתן היה להסיק שהוא מבצע ניתוח מציל חיים. אין ספק שהוא סבר כך.

חיוכה של נישה התרחב. היא הרקידה את גבותיה ולגמרי החמיצה את מצב רוחה הנוכחי של טרישה.

"מה?" שאלה טרישה כמעט בלי קול, שוקלת ברצינות לרצוח את אחותה אם זו לא תיתן לה לאכול בשקט.

עיניה של נישה פיזו בכיוונו של הגבר והושפלו לכיוון אחוריו. ברצינות? טרישה צמצמה את עיניה ואז, בלי להביט בכיוון מבטה של אחותה, היא יצאה בסערה מהמטבח, אוחזת בקערה שלה.

"מה אוכל אותך?" שאלה נישה לאחר שהרביקה אותה במסדרון.

"ברצינות, היה לי היום המדהים ביותר מבחינה מקצועית וכל מה שאת ואימא יכולות לחשוב עליו זה איך לשרך לי גברים!"
 "חשבתי שאת רוצה להשתדך לגברים. לא אכלת לי קודם את הראש על כך שאני מסתירה ממך את התחת המוצלח? ברצינות, טרישה, מה קרה? לא ראית אותו ואת ה... אוי! – עינייה התעגלו והיא צווחה בעונג. "קיבלת את המענק!" היא השליכה את זרועותיה סביב טרישה.

את רואה, היה קשה כל כך? זה כל מה שטרישה רצתה. היא הניחה לנישה למעוך אותה בכל הכוח, והכעס בתוכה התמוסס ונעלם. עם זאת, אולי זה היה הפילאף הזה. היא דחפה כף נוספת לתוך פיה. זה היה לגמרי הדבר הטעים ביותר שאכלה מעודה. היא חשבה שידעה מהו אורז. היא גדלה באכילת אורז. אבל זה... זה היה כמו פיצוץ של טעמים מוכרים שעושים ריקוד לגמרי לא צפוי בתוך פיה.

"אני מצטערת כל כך. זו הייתה צריכה להיות השאלה הראשונה שלי," אמרה אחותה בקול שהיה בו די חרטה כדי להבריח את שרידי קצפה של טרישה.

"זה בסדר. אני יודעת כמה היום הזה חשוב לך."
 "לכולנו." נזיפה הבליחה בעיניה של נישה. "זה קורה, שאשה אחרי כל העבודה הקשה שלו. אחרי כל מה שהוא עבר. יאש נכנס למרוץ. הוא יהיה המושל."

נישה צדקה. זה קורה. וזה היה חשוב. לכולם. זו הייתה המשפחה שלה. אם הם הדירו אותה, היא הייתה יכולה לפחות לעמוד בפתח. היא תהיה חלק מהמרוץ של יאש. "האורז הזה מטלטל את עולמי," היא אמרה, לועסת ביראת קודש.

אחותה שבה וחייכה. "אז, אנטוף סוף-סוף נפל לרגליך?"
 טרישה חייכה והידקה את אחיזתה בכף. "טיפ-טיפה. על מי אני עובדת, הוא נישק אותן!"

עיניה של אחותה אורו באופן שהוכיח בדיוק מדוע היא האדם האהוב על טרישה בעולם כולו.

"ומה עם החולה האומנית שלך, מצבה טוב?"

עיניה עזות ההבעה של אמה, הוואגינה הפותחת את בקבוק הבירה, כל אלה הופיעו בהילוך איטי בראשה של טרישה. "היא תאבד את מאור עיניה," היא אמרה בשקט.

אחותה ליטפה את שיערה וסלסלה תלתל סביב אצבעה. זו הייתה מחווה של בני משפחת ראג'ה. אימן נהגה לגלגל את אצבעותיה בשיערן כשהיו תינוקות כדי להרדים אותן, וכל הילדים נדבקו בהרגל הזה. אפילו אשנה ואֵשה עשו את זה. זו הייתה דרכן לנחם, לגלות חיבה.

"אבל את מצילה את חייה. טרישה, את מצילה את חייה," חזרה נישה ואמרה בעדינות. "הרי את לא יכולה לעשות יותר."

האורז נתקע בגרונה של טרישה כשבלעה. היא ידעה שתצטרך לקחת את עצמה בידיים ולהפסיק לתת לזה להטריד אותה כל כך. זה היה מקרה אחד, והיא עשתה כל שביכולתה. "כן, והניתוח יאפשר לנו להשתמש ברובוט החדש!" המחשבה על הניתוח הפיחה התלהבות בקולה.

"אחותי הקטנה והתותחית!" נישה לחצה את כתפה וטרישה הדפה מראשה את עיניה של אמה, והתרכזה בשמחה שחיממה את קרביה למשמע שבחיה של נישה.

היא הכניסה לפיה עוד כף מהאורז הקסום וגנחה, הסיפוק שבמילוי בטנה הריקה גרם למתח שהצטבר במהלך היום להתפוגג מתוכה. היא בבית. אחיה עומד להגשים את החלומות של המשפחה. והיא לא תעמוד מנגד ותתבונן בו. גם העובדה שצעק עליה איזה טבח, שנדמה היה לו שהוא על הסט של מאסטר שף בבית הוריה, נראתה מצחיקה עכשיו.

"את צודקת. אני מה־זה תותחית!"

בפעם השנייה באותו יום, עמד די ג'יי ליד דלת המטבח והקשיב לצליל הקול הזה. אלא שהפעם הוא ידע בדיוק מי הדוברת. הדוברת הייתה מישהי שכמעט עלתה לו במשרתו.

עכשיו בטוח לא הייתה זו חמימות שהציפה אותו. ההתבוננות בקרמל שהיה קרוב להישפך על הרצפה כמעט גרמה לו התקף לב, לעזאזל. שלא לדבר על ידיו, שנחרכו כמו להבות הגיהנום. הוא הרגיש בשלפוחיות המתהוות על אגודלו ואצבעו המורה מתחת למגש שהחזיק בידו.

"לא סתם תותחית אלא גם, אה, גאון," האישה אמרה, והדבר העלה בעיני רוחו דימוי שלה כשהיא מביטה בידיה במשך שעות, שוקלת את שוויין. היא ניסתה להחדיר לנימת קולה צליל של לגלוג עצמי, אבל הפעם הוא ידע שטוב יהיה אם לא יקנה את זה. הוא ראה את האמת בעיניה באותו רגע.

יש לך מושג כמה שוות הידיים האלה?

הוא כמעט צחק כשאמרה את זה. מי לעזאזל מדבר ככה?
 "טוב, נו, השארת את היצור היפהפה במטבח בלי להעיף בו מבט שני, אז אני לא יודעת אם את באמת גאון," אמרה האישה השנייה, ודי ג'יי הרגיש איך פניו מתכסות סומק. "רוצה לחזור לשם? אני אציג אותך. תוכלי לחגוג באמת."

שתי הנשים פרצו בצחקוקים. די ג'יי כמעט חיך, אולי הגזים בתגובתו.

"לא, תודה לך," אמרה הרופאה הטובה בקול הזה שלה. "אבל תודה שחשבת שאני מספיק נואשת שצריך לשרך אותי למשרתים."
 די ג'יי התרחק מהדלת, החום שפשט בפניו הופך לכוויות זעם. למשרתים? הוא עבד במסעדה מעוטרת בכוכבי מישלן, בשם אלוהים. במשך שנים. אנשים בכל רחבי פריז הכירו את שמו. מי האישה הזו חושבת שהיא? בכל הרצינות, לפעמים הוא באמת שנא עשירים.

"האורז הזה אורגזמי עם כל טעימה," היא אמרה כאילו לא כינתה רק הרגע את האדם שיצר את האורז הזה משרת. לפתע, המחשבה על כך שהיא אוכלת את האוכל שלו נדמתה בעיניו לחילול הקודש. הוא רצה לחטוף אותו מידיה. אצבעותיו המכוסות שלפוחיות צרבו כשאחיזתו במגש התהדקה.

מנקה הקארי. מנקה הקארי. המסריח. הקטן.

"קראו לדי ג'יי מנקה הקארי בבית הספר," התייפחה אמה באוזני אימה ברגע שזו נכנסה הביתה. היא בכתה כל הדרך חזרה מבית ספר, כשדי ג'יי והיא נסעו באוטובוס.

"אני מאשים את ויליאם בלייק שכתב את השיר מנקה הארובות," אמר די ג'יי כשקם מהכיסא שהיה שרוע עליו. הוא עבד במטבח של אמאג'י במשך שש שעות והיה עייף, אבל אימא הייתה עייפה עוד יותר. "זה משחק מילים על שמו של השיר." ואפילו לא משחק מילים מוצלח במיוחד. אבל הטמבלים בבית הספר שלו לא היו בדיוק גאונים במחלקת הספרות.

אימא חייכה. פרנס ספרותי הצליח תמיד להעלות חיוך על שפתייה. ולהסיח את דעתה.

"לא הלכת איתם מכות, אני מקווה?" היא אמרה וצנחה על הכיסא שדי ג'יי פינה, היחיד שהיה להם בחדרים ששכרו. לא מחזירים מכות – זה היה הכלל הראשון בספר של אימא.

"הוא היה רטוב באוטובוס," אמרה אמה, מוכיחה שהשעה שבזבו בניסיון לגרום לה לסתום את הפה כדי שלא תהרוס לאימא את הערב ירדה לטמיון.

כמה מהבנים בשכבה שלו גררו אותו למלתחות ודחפו אותו מתחת למקלחת בניסיון ללמד את מנקה הקארי איך שוטפים את הקארי כדי שלא יצטרכו לעצור את נשימתם בקרבתו כל היום.

זה לא הפריע לו. לא הפריע לו להיות רטוב. לפחות באותו יום אף אחד לא החטיף לו מכות.

טוב שאמה לא הזכירה את ריחות הקארי.

מפני שמבחינת אימא, משחק המילים עם מנקה הארובות היה לא יותר ממשחק מילים, אבל אזכור ריחות הבישול של בעלת הבית שלהם – הבישול של די ג'יי – היה כבר בבחינת פגיעה ממשית. מכה מתחת לחגורה.

כשאמה פלטה בפעם הראשונה שהבנים נהגו להתזו על די ג'יי דיאודורנט זול כשחלפו על פניו במסדרונות, ארזה אימא את בגדיו

של די ג'יי בתוך שקית כביסה ולקחה אותם למכבסה לניקוי יבש המקומית, במקום לכבס אותם במכונת הכביסה העתיקה שבעליית הגג.

"זה עולה יותר מדי, אימא." הוא ניסה לגרום לה לנהוג בצורה הגיונית. "אנחנו יכולים להשתמש בעשרים הפאונד האלה כדי לקנות לאמה צבעים."

היא חבטה בצד ראשו, אף שבחיבה. "אמה לא זקוקה לעוד צבעים מטופשים. אתה צריך לפתח תחושה של כבוד עצמי. אף אחד לא יכול להקרין כבוד עצמי כל עוד הוא מדיף ריח של קארי." "איך אוכל לפתח כבוד עצמי כשאת עדיין נותנת לי מכות כשאני כבר בן ארבע-עשרה?" הוא אמר זאת מפני שידע שדבריו יעלו חיוך על שפתייה.

היא פרעה את שיערו. "למה לא אכפת לך מכך שהבנים האלה מתנהגים אליך בצורה כזאת?"

"רק מפני שכמה בנים מפונקים אומרים משהו, זה לא אומר שזה נכון." הוא כל כך רצה שהיא תאמין שלא אכפת לו. האמת הייתה, שניקוי יבש חד-פעמי לא יסלק ריח בצלים שמיטגנים במשך שש שעות במטבח קטן, מדי יום. הריח היה אצור בנקבוביות עורו. האמת הגדולה עוד יותר הייתה שהוא אהב את זה. אותן שש שעות היו הטובות ביותר ביומו של די ג'יי, והוא לעולם לא יניח לאיש לגזול אותן ממנו. גם לא לאימו.

"מעולם לא היית אמור לבשל בשבילה. אתה לא המשרת שלה, די ג'יי!"

"אני יודע את זה, אימא." חזר קטן נפער בתוכו בכל פעם שאימו אמרה את זה. אמאג'י אמרה שבישול היה השירות האצילי מכולם. הוא האמין לה בכל ליבו. אבל ידע גם שכל רצונה של אימא היה שהוא יצליח להיחלץ מחדרי עליית הגג הללו.

"אביך רצה שתהיה מהנרס. מה אגיד לו כשאפגוש אותו בגן העדן?" די ג'יי רצה לומר, "אולי תתחילי בכך שתשאלי אותו למה הוא השאיר אותנו חסרי כול, אם עתידי היה חשוב לו כל כך?"

אבל הוא אף פעם לא אמר את זה. מפני שאמאג'י סיפרה לו פעם שזעם מכרסם אותך מבפנים. ושרק הוא יכול לבחור למי הוא נותן לקרוע אותו מבפנים.

שנים אחר כך, הוא שכח את מילותיה וגילה שלא רק הוא קרוע לגזרים, אלא גם כל מה שאהב. אמה הייתה זו שהחזירה אותו אז מפי התהום. ועכשיו היא שוכבת במיטת בית חולים. הוא חייב לחזור לעבודה כדי שיוכל לחזור אליה, ואסור לו לתת לאיזו סנובית בלתי נסבלת לרדות בו בכך שתחזיר זיכרונות איומים. שתי הנשים עוד היו בשלהן. במקום לעבור דרך הדלת, הוא התרחק ממנה. הוא שמע די.

מה אכפת לו מה הן חושבות עליו בכל מקרה. ראג'ש הופיע לצידו ופתח את הדלת מעט כדי להציץ בנשים. "אמרת לך שהכוסיות כאן מדהימות," הוא לחש. "הן משהו־משהו, לא?"

כן, אין ספק שהן משהו־משהו. די ג'יי נשם נשימה עמוקה. "אנחנו עובדים, ראג'ש. בוא ננסה לשמור על ראש נקי." הוא צעד לעומק המטבח והניח מידו את המגש. ואז הוציא קרח מהמקפיא והצמיד אותו לכוויות שבידיו. "במקרה זה, אתה תיקח את הנמוכה ותשמור על ראש נקי. אני אקח את הגבוהה. היא נראית כמו מישהי שלא יזיק לה משהו מלוכלך." במקום כלשהו במרחק, 'הגבוהה' השמיעה קול צחוק, צחוק משוחרר לגמרי, כאילו החיים במגדל השן שלה היו פשוט נפלאים מכפי שליבה הקטן יוכל להכיל. מקום שבו המשרתים לא מפסיקים לעשות דברים שגורמים לה לפזז משעשוע. "אל תבזבז את זמנך, אח שלי," הוא אמר ואותת לעוזרו שיתחיל להוציא את המנות אל אזור ההגשה, "הגבוהה שלך לא מעוניינת להתעסק עם משרתים."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן